

haziran

EYLÜL 2026 • SAYI 9

EDEBİYAT, KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

İhtimallerin Kıyısında:

Marianne ve Connell

-Sudem ÇOPUR

Yağmurlu Sokak

-Beren ŞAHİN

Her Şey Sana

-Aslıhan Ülkü TOPAY

Aşk Kuyusu

-Huriye ÇİL

KÜNYE

YAZI EDITÖRLERİ

Aslıhan Ülkü TOPAY

Huriye ÇİL

TASARIM EDITÖRLERİ

Beren ŞAHİN

Sudem ÇOPUR

YAZARLAR

Ali Koray ÇİMEN

Aslıhan Ülkü TOPAY

Beren ŞAHİN

Beyza ŞENER

Elif KERVANKAYA

Erdal BURAK

Gizem YENİKLER

Hızır İrfan ÖNDER

Huriye ÇİL

Irmak AYKURT

İhsan Fatih POLAT

İkranur DURMAZ

İrem Naz ÖZDEMİR

Murat BAŞARAN

Osman Akçay

Ozan Diyar ÇABUK

Rabia Gülsü KINDİR

Sudem ÇOPUR

Şehriye Mualla AYTAÇ

Yağmur SARMAŞIK

Yusuf ERKEKOĞLU

İÇİNDEKİLER

4 Editörden

5 Bir İnsana Değil Hayata Aşk

6 Ne Güzel Bir Şeye Dönüştün

8 Umut

9 Aşk Kuyusu

10 Adanmış

12 Yağmurlu Sokak

13 Aşkın Adını Koymadan Önce

15 Her Şey Sana

16 Onlar Şiir Dediler

17 Göğün Kızı ve Çoban Kral

21 Kıvırcık

22 Film İncelemesi:

My Favourite Cake

24 İkinci ve Akşam Arası

25 Küllüğe Sığmayan İzmarit

26 Toprağın Rengi:

Kahverengi

28 Kitap İncelemesi:

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu-

Hatırlanmayan Bir Aşk

30 Şu An Bile

31 Sabahattin Ali'nin Eserlerinde Aşk

33 Haydi, Gel Kavuşalım

34 Karakter İncelemesi:

İhtimallerin Kıyısında-Marianne ve Connell

37 Bir Cümlenin İçinden

41 Özlem

42 Gecenin Çiçeği:

Gece Kraliçesi

43 Hala Seviyor Musun?

44 Korniş, Perde, Ömür

46 Vur Beni!..

47 Gönül Mührü

48 Eylül Ayında Burçlar:

Başak- İkizler

50 Test:

Hangi Sitcom Çiftisiniz?

E D İ T Ö R D E N

“Bir ateşim yanarım, külüm yok dumanım yok; sen yoksan... Gidecek limanım yok.”

Diyor Ümit Yaşar Oğuzcan.

Belki de aşk, tam olarak böyle bir şeydir; insanın içinde sessizce yanan, ne külünü bırakıp geçtiği yeri belli eden ne de dumanıyla kendini ele veren bir ateş... Bazen bir bakışta başlayan, bazen yıllarca söylenemeyen bir cümlede saklanan; kimi zaman bir kavuşmanın huzuru, kimi zaman da bir vedanın ardında kalan o tarifsiz boşluk...

Aşk, insana kendinden başka bir dünya kurdurur. Kimine göre; birini kendine liman bilmek, onun yanında dünyanın bütün fırtınalarından biraz olsun uzaklaşabilmektir. Fakat aşk yalnızca kavuşmak demek değildir. Bazen beklemektir, bazen vazgeçememektir, bazen de gitmesi gereken birinin ardından içinde hâlâ açık kalan bir kapıyı sessizce aralamaktır. Çünkü bazı insanlar hayatımızdan gider fakat onlara açtığımız liman, içimizde uzun süre kapanmaz.

Belki bu yüzden aşkın tek bir tarifi yoktur. Her kalpte başka türlü yanar, başka türlü iz bırakır. Kimi için bir başlangıç, kimi için bir yara, kimi içinse yıllar sonra bile hatırlanan güzel bir ihtimaldir.

Bu sayımızda aşkı yalnızca bir sevgilinin gözlerinden değil; bekleyenin, özleyenin, kaybedenin, kavuşanın ve kendi içinde aşkı arayanın penceresinden görmeye çalıştık. Her sayfada başka bir kalbin sesine kulak verirken, belki siz de aşkın kendi içinizde bıraktığı o eski ateşi hatırlayacaksınız.

Ve belki bu sayının sonunda, aşkın ne olduğunu değil; sizin için nasıl bir liman olduğunu biraz daha iyi anlayacaksınız.

Keyifli okumalar dileriz!

Aslıhan Ülkü TOPAY

BİR İNSANA DEĞİL HAYATA AŞK

“Ah, kimselerin vakti yok
Durup ince şeyleri anlamaya
Yine de bir yerlerde bir şeyler
Aşka ve yaşamaya dair...”

Cahit Sıtkı Tarancı

Aşkı hep bir insanda, bir yüzde veya bir seste arayıp durduk. Oysa bizi en çok hırpalayan, en çok düşüren ve sonra hiç beklenmedik bir anda yaka paça ayağa kaldıran o duygu, bence çok daha köklü bir yerden besleniyor: Hayatın kendisine duyduğumuz o inatçı, sessiz hayranlıktan.

Dizlerimiz kanadığında, “Tamam, buraya kadarmış.” dediğimiz en karanlık virajlarda bile içimizde bir yerlerde sönmeyen küçük bir merak kıvılcımı kalır. Yarın güneşin nasıl doğacağını, baharda o kurumuş dalların nasıl yeniden yeşereceğini ya da hiç beklemediğimiz bir anda çalacak o şarkının bizde ne uyandıracığını merak ederiz. İşte yaşama azmi dediğimiz şey, aslında bu büyüleyici sahneye duyduğumuz tutkulu bir aşktan başka bir şey değildir. Biz hayata tutunmayız; hayatın o muazzam, kusurlu ve görkemli varlığına duyduğumuz hayranlık bizi her seferinde yeniden doğmaya zorlar.

Peki, bizi her yenilgiden sonra “Bir kez daha!” demeye ikna eden şey nedir? Sadece alışkanlık mı, yoksa yarın sunulacak o meçhul sahneyi kaçırma korkusu mu?

Bu durumu ancak hayatın güzelliğine duyulan o derin aşk ifade edebilir. Her sabah güneşin tatlı sıcaklığının tenimizi okşamasıyla uyanışımız, dünyanın en güzel mavisine sahip gökyüzüne gönderdiğimiz içten bir tebessüm, belki de aceleyle hazırladığımız o kahvenin boğazımızda bıraktığı sıcak tat... Ne kadar çok örnek var, değil mi? Eminim ben bunları sayarken bile her gün minnetle tutunduğunuz hayat parçaları tek tek aklınızdan geçiyordur. Bütün bu örneklerse Pollyanna’cılık değil; hayatın o sert, acımasız ama bir o kadar da büyüleyici dengesine duyduğumuz saygıdır.

Bazen de hayatımızın en dipsiz, en karanlık kuyusunda hapsolür; çıkmaz sokaklarda dolanıp dururuz. Zihnimiz kötü düşüncelerle boğuşurken tek beklediğimiz, o karanlığı bir nebze olsun aralayacak bir ışık süzmesidir. Tam da “Her şey bittil” derken radyoda aniden çalmaya başlayan bir şarkı, uzaktan gelen neşeli bir çocuk kahkahası ya da penceredeki bir kuşun civıltısı bizi usulca hayata geri çağırır. Çünkü hayat, en zor anlarda bile minik detaylarla devam ettiğini fısıldar bize. Ve en nihayetinde, o dipsiz kuyulardan çıkmamızı sağlayan tek şey, onun bu bitmeyen mucizesine duyduğumuz o sarsılmaz aşk olur.

Belki de aşk, birini bulmak değil; her sabah yeniden doğan bu dünyada kendini bulmaktır. Kalbimiz attığı, gözümüz gökyüzüne değdiği sürece düşüşlerimiz sonsuz olmayacak. Çünkü biz bu hayata sadece katlanmıyoruz; onun her nefesinde yeniden büyüleniyor, her şeye rağmen ona tutkuyla bağlı kalıyoruz.

İKRANUR DURMAZ

Ne Güzel Bir Şeye Dönüştün

*Konuşmaktan çok
usandım. Her konuda
bülbül gibi şakıyıp konu
kalbime indiğinde dilimi
yutuvermekten ve tam o
esnada dilimi çıkarıp
sakız gibi sündürenlerden
de.*

Ayla konuştum geçen gece,
konuşamıyordu gerçi ama hissettiğinde
ben de hissettim bana olan aşkını sakince.
Benim için Pavo'yu* aydınlattığında ben de
ona kocaman bir "Sana sarılmak
istiyorum." nidası attım. Karşılık olarak bir
anda ellerimde, yanaklarımda, boynumda
parıldayan ışıltılar belirmeye başladığında
sonunda birisinin beni anladığı anlamını
çıkardım.

Ertesi sabah güneşle muhabbete girdim;
anlattım da anlattım, bağırdım çağırdım,
ağladım tam önünde dikilmiş şekilde.
Koştum çevresinde delice. Karşılık
alamadığımdaysa; önce kendimi işaret
ettim ellerimle, sonra da parmaklarımı
gözlerime değdirip boşluğu, en
sonundaysa kocaman bir kalp çizdim o
parmaklarla. Güneş dilinde, güneşcede
"Aşkı arıyorum ben." demek olsun istedim
bu.

Bu sefer anlaşıldım, konuşmama gerek bile
kalmadan. Şu ansa şarkı söylüyoruz
toplucu, suda. Suyun tam içinde.
Ruhlarımız suyla temizleniyor, yıkanıp
çitileniyor. Bazılarımızın kulaklarından,
bazılarımızın kalplerinden kanlar
fışkırıyor. Ben kalbinden kan
kaybedenlerdenim çaktırmadan.
Üstümdeki elbise simsiyah ve kanadığında
kalbim, o kanı belli etmiyor olduğundan.

“

Zaman zaman kendi söylediğim şarkılardan kaçıyor dikkatim. Bir an için yanımdakilerin söylediklerine gidiyorum; her bir kişi birer armoni, bilinçsizce fısıldayan, şarkılarıyla bir şeyler konuşan, anlatmaya çalışan. Ve dinlemesini bilmeyenlerin kulağına gitmek için de asla uğraşmayan. ~Keşke ben de hiç uğraşmasam. ~ Bir de solumda suda çırpınan aşıklar var. Biri boğulurken diğeri onu kurtarmaya çalışan, bu esnada da kendilerini dansa kaptıran.

Pavo: Güney gök kürede yer alan 'tavus kuşu takım yıldızı'dır. Ve eserde, karakterin aşkı kavrayabilmesi için açması gereken son bir kanadı kaldığı, onu da açtığında tamamlanacağı anlamını gizler. Ne kadar acı çekersek çekelim o son bir kanadın ardında tavus kuşunun büyüleyici görüntüsü saklıdır. O yüzden; az sabır.*

Yine hiçbir kelam etmeden anlaşıyorlar, ve aşkı bulmak için kilometrelerce ötedeki etraflarına bakmadan aşka rastlayabiliyorlar. Kolayca, kırılmadan. Bense asırlardır aşkın ta kendisini arayan birisi. Onu bulmak için bütün bir evreni gezdim, ama bakın yine hâlâ aynı yerdeyim.

Milyonlarca insandan milyarlarca farklı söz işittim. Ve ben de onlara bambaşka sözler söyledim. Ama bunu yaptığımda değil sustuğumda anlaşıldım onlar tarafından. Bir defasında “Aşkı arıyorum ben.” demiştim başka bir gezgine. O da benim dilimi anlamadığını, ama tarif etmeye çalıştığım şeyin onun dilinde “hayat” demek olduğunu söylemişti.

“Dil farklılığıymış, kültürmüş, zihinlerimiz farklı çalışıyormuş. Püf. Hepsi de palavra.” demiştim ona. (Püf derken ne demek istediğimi anlamaya çalışırkenki yüz ifadesi hâlâ daha hatırmı.) Ama şu an bu baktığım manzarada, günler önceki güneş ve ayla ettiğim sohbetlerde aşkın ufak zerrecikleri bulabiliyorum.

Çünkü aşk, önce etrafa yayılıp sonra o etrafın tozunu üzücü deneyimlerle yutanlara bulaşmış meğer. Bense asırlardır aşkı ararken onu kazanmam için yutmam gereken tozu kaçırmışım: hayatın kendisini...

UMUT

Elimde olsaydı sonsuza kadar rüzgarda dağılan siyah saçlarını, hiçbir şeyi kaçırmayan mavi gözlerini ve gülünce incelen dudaklarını izlerdim.

Fakat hiçbir şeyin ebedi olmadığını sayende artık biliyorum. Ne ruhun ruhuma dokunabilir sonsuza kadar ne de dudakların...

Bu yüzden insan her zaman çok sevdiği birinin kaybına hazır olmalı. Hele ki hayatı boyunca ona tutunmuşsa.

"İnsan hayatı boyunca hep bir şeylere tutunmaya çalışıyor. Aşık olduğunu söylüyorsun ama sen zehirli olduğunu bildiğin bir yılanı sınıksız sarılmışsın. Yalnızca bir şeyler hissetmek için."

Böyle demiştin sensiz kendimi hayal edemediğimi söylediğimde. Haklı olmamanı isterdim. Kendi benliğimin sensiz de anlam bulabilmesini...

Tüm bunlara rağmen keşke seni daha iyi tanısaydım. Keşke henüz çocukken yazdığın tüm şiirleri ezberleseydim.

Umarım ölümünün benden kopardığın huzuru sana getirmiştir, Umut.

AŞK KUYUSU

“

**“Bir gün gözlerimin ta içine bak.
Anlarsın, ölümler niçin yaşarmış...”**

Sezai KARAKOÇ

Ölü ruhları yalnızca aşka düşmek diriltir.

Seni herkes biliyorken dahi kimsenin bilmeyişi ve durmadan yalnızca senin üstüne gelişi yüreğimi öyle acıtıyor ki hala, buna ister vicdan azabı de, ister merhamet de, ister aşk de. Hangi tanımla seçmek istersen seç çünkü ben seni hala aldığım nefes olarak tanımlıyorum. Seni sevmesinler diye çocuksu bir kıskançlık oturuyor üzerime bir yandan. Kimselere bahsetmiyorum güzelliklerini. İnsanlar ise yok sanıyor. Birbirimize layık olmadığımızı söylüyorlar. Ve farkında olmadan birbirimize daha da kenetliyorlar. Beni, senden başka kimsenin anlamıyor oluşunu yüzüme vuruyorlar. Ölü bir ruh var şimdi içimde. Neden hala yaşadığımı görmek istersen ve civarda bir ayna bulamazsan, gözlerimdeki yansıman yeterli olacaktır.

Bazı insanlar hayatlarında yalnızca bir kere âşık olacaklarına inanır, bazıları üç, bazıları beş. Ve çok şanssız olduklarını düşündüğüm bazıları ise aşka inanmaz. Ne büyük talihsizlik olsa gerek. İnsan ömründe kaç defa âşık olur bilmem ama aşk insana geçmişini unutturur. Ondan öncesi ve ondan sonrası olarak ikiye ayrılır ömür. Birinin miladı olma fikri güzeldir elbette. Ömründe bir sınır çizgisi misali kalıcı ve kökten olma fikri güzeldir. Bundan daha güzel bir his varsa, o da biri için ömrünüzü ikiye ayırmaktır pek tabii. Sevmekten daha güzel bir his varsa, o da sevmektir.

Seni sevmek belki hayatımın en iyi kararı değildi. Hakeza gerek bile yoktu böyle bir kuyuya düşmeye. Ve belki şimdi kuyudan çıktığım için geçmişe dönük yazabiliyorum yalnızca. Olabilir. Ancak bana pişman olup olmadığımı soracak olursan, hayır değilim. Yine olsa yine yapardım çünkü kalbimi senin kadar kimse böyle hızlı attıramamıştı. Sana çok nabız borçluyum. Hayatıma bir süreliğine hiç batmayan bir güneş armağan ettiğin için sana minnettarım. Bana doğrudan yollarla hiç gözyaşı akıttırmadığın için sana minnettarım. Beni canından çok sevdiğin için sana minnettarım. En çok da varlığına minnettarım.

Aşk uğruna harcanmış kısa ömürlerde bulursun kendini. Uzun olmasını dilediğin...

Bir insanın kendine yapacağı en büyük kötülüktür oysa. En büyük iyilik olmakla beraber...

ADANMIŞ

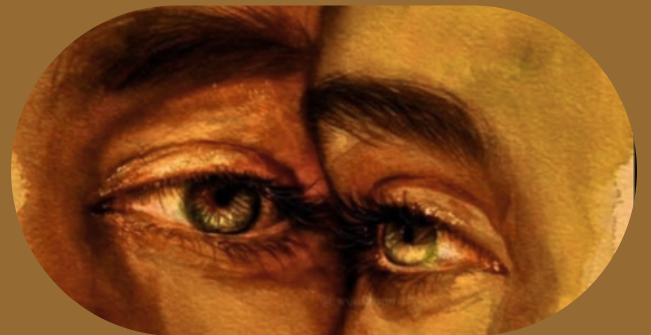
Bir sokak soğuk, karışık, hayli bunaltıcı bir rüzgarı var ki delip geçiyor tenimi. Tenime geçtikçe o soğuk, zaten bir hayli üşüyen ellerime de bulaşmasın diye itinayla ceplerime gizlediğim ellerimde korku vardı, aynı kalbimde olduğu gibi bir korku...

Aradığım tek şey vardı bu dar, ıssız ve yaşlı binalarla donatılmış sokakta, o da bir teselliydi. Umudum üşüdükçe donup ölüyordu etrafımdaki evlerin bir bir sönen ışıkları gibi. Bu sokak kalabalıktı, hatta kimi zaman bir omuza çarpıp daha çok üşümeye başlıyordum, çünkü bu sokak sadece omuzlar ve yere yaşlı bir çınar gibi eğilmiş belli belirsiz silüetlerden ibaretti.

Tek bir ruh emaresi yoktu. Bu sokak, gri renginin aslında kirletilmiş bir beyaz olduğunu kanıtlar nitelikte bir gri tonuna sahipti, insanı içine çekip sicağıyla kandırıp bir anda donduruyordu. Bir araftı sanki bu sokak. Ne bir ruhu var denebilirdi ne de yok denebilirdi, çünkü ruh yoksa hissedemez insan. Fakat ben donuyordum, bilahare titriyordum. Daha sonra her şey simsiyah olup beni tamamen karanlığa bırakıyordu. Bu yorgun ve ağır omuzlar bana çarptıkça kalbimi deliyor, ellerim ceplerimde ufaldıkça ufalıyordu. İnsan ruhsuzlaştıkça ufalır, güçsüzleşirdi. Bir duvara çarpmak beni üşütmezdi bu sokakta, çünkü beklenti asıl canımı yakan şeydi özünde.

Bir çift gözü kaybettikten sonra her

omuzda önce o gözleri bulma umudunu beslerken, daha sonra bu sokaklar sizi araftan karanlığa sürükledikten, yani sokaklar karardıktan sonra umudunuzu kaybedip o omuzlarda teselli ararsınız çaresizce. Sadece içinde kalan ufak insanlık umuduyla bıçare gezer durursunuz. Yerinin bir kez dolduğunu hisseden kalbin her boş kenarı, o yer kuytu köşede gizli olsa bile, büyüdükçe büyüyordu. O gözler öyle büyümüştü ki ben kalbimden bakıyordum, o gözlerin sahibi gibi ölü bakıyordum bu sokaklara.

Düşünmek yetmiyordu bu gözleri, onlarla yaşamak, hatta onlarla görmek yetmiyordu. Hâlâ titiriyordum ben, durmadan çaresizce titiriyordum. O gözlerin hayalini ellerimle tutabilsem, her gözünü kapattığında uzun kirpiklerinden gelen o sıcak rüzgarlar bir kere değse tenime, baksa çaresizliğime, çaresizliğimi görüp belki sarılırdı bir lütufla, acırdı bana o tertemiz kalbi. Şansım yaver giderse bir ihtimal gülerdi bile... Ah! Çok değil, sırf gözlerinden bir parça bırakıverseydin ellerime gitmeden, kalbimin kuytu köşesine bıraksaydın, ne zaman canım yansa ben o köşeye oturup ellerimi koyup ısınsaydım. Soğuk, çok soğuk. Ben üşümüyorum, ruhum üşüyor, büzülüyor, üstüme geliyor bu omuzlar. Senin tesellin olmadığını vuruyor yüzüme. Dayan demiyor kimse. Kime söylesem ben uzaklara gittiğini, "Başın sağ olsun." diyorlar ya sevgilim, o zaman daha da bir gidiyorsun benden. Çöküyorum, kalbimi köşe bucak arıyorum. Aradığım her yerde tutamadığım o ellerin beni kandırıyor, atıyor beni tekrar sensiz, karanlık kuyulara. Beni iten o ellerin değil, sensizlik, bilirim. Ben bir kez baktım ya gözüne, tek bir göz oldu bildiğim, bir daha da göz görmedim fani ömrümde. Aradım benzerini sevgilim, bazen çok üşüdüm, bazen bir umut öyle bir dolanıp durdum ki bu sokaklarda. Affet beni, bilemezsin nasıl cezamı aldım ben. Aradıkça büyüdü gözlerin, ben salt gözlerin oldum. Fakat gözlerinin yeşili büyüdüğü bu şehir, bu turladığım sokak kararıyor. Ben yolumu bulamıyorum. Yokluğuna katıyorsun beni, ama bu yokluk senin yokluğun olsaydı bu kadar canımı yakmazdı, biliyorum. Senden olan bir şey canımı yakamazdı. Bu bambaşka bir yokluktu. Bu yokluk senin yokluğunun tasviriydi. Bu yokluğun her köşesi sadece senin yokluğunla doluydu.

Bütün düşüncelerimi titreyen ellerimle buruşturmak ister gibi sıkarak bir köşesine sokuldum yaşlı bir binanın. Bu sokak eski Fransız evlerinin bulunduğu dar ve sokak lambalarının bile boynunu büktüğü sarı ışıklarla donatılmış bir sokaktı, kimi zaman işlek, kimi zaman boştu. Ben ne zaman çevreme baksam bomboştu, hiçbir teselli bulamayıp kafamı tekrar taş kaldırımlara diktiğim zaman ise kalabalıktı. Sanki bütün evlerin ışıkları açıldı da içlerinde kimse yoktu. Yüzüme vuran son binanın ışığı da kesilince elimi son bir kez kalbime koydum, gözlerini bulurum diye bir yerlerde. O gece ceplerimi aradım ben, sevgilim, seni bulurum diye. O gece ben son nefesimi seni arayarak o sokakta verdim.

Ben canımı gözlerine verdim sevgilim. Bu gri sokaklar kanıma bulandıkça ışıklar sardı bu köhne binaları, bu dar sokaklar cennet bahçelerim oldu. İnanır mısın, son kez bakışım da bu karanlık sokağa, gülümsemeni gördüm belli belirsiz. Gözlerin kısılinca hayatımı gözlerine verdim sevgilim, işte şimdi başım sağ olmuştu, herkes haklı çıkmıştı. Çöktüğüm bu karanlık ara sokakta gözümünden akan son bir yaşla canımı gözlerine adamıştım. "Öldü." demişlerdi o gece bana. Bilmezlerdi ki yaşıyordum artık. Bembeyaz bir ışık almıştı beni. Gözlerin vardı burada, artık yaşıyordum.

İREM NAZ ÖZDEMİR

Yağmur, ara sokağın taşlarına doğru ağır ağır serpiliyordu. Beyaz Papatya duvar dibinde, her zamanki yerindeydi. Yıldız, onu görebilmek için bulutların arasından biraz daha aşağı süzülüyordu.

Onu, her gece bir mihenk taşı gibi asıldığı yerden usulca seyrediyor yine de hiçbir gece onun duru sevgisine aç kalbine yeterli gelmiyordu. Her seferinde biraz daha görmek, biraz daha izlemek istiyordu. Papatyanın üzerine konan her yağmur damlası onun için hayatını takas edebileceği türden değerliydi. Sevdiğine dokunan her şey, Yıldız'ın nazarında dünyanın en kıymetli hazinesiydi.

Papatyanın her yaprağını, toprağa tutunan her kökünü, rüzgârla usulca salınışını ayrı bir özenle seyrediyor, sanki ona ait hiçbir güzelliği gözden kaçırmak istemiyordu. Yağmur biraz sertleştiğinde ışığını onun üzerine eğiyo, gecenin karanlığını usulca inceltip Papatyanın etrafında sessiz bir aydınlık bırakıyordu. Rüzgâr yapraklarına değdiğinde göğün mavisini biraz daha koyulaştırıyordu. Gözleri, Papatyaya olan hayranlığından öylesine dolmuştu ki kendi parıltısını görmüyor, yer ve gökteki en güzel aydınlığı o güzel sevgilisinin üzerinde buluyordu. Onun için bütün gökyüzü, Papatya'nın küçük küçük dünyasına ışık düşürebildiği müddetçe anlamıydı.

YAĞMURLU SOKAK

Papatya her akşam batan güneşte onu bekliyordu. Aşk, sabır ve bağlılıkla. Başını her gece karanlıkta yolunu bulan bir iz gibi göğşe çevirmesinin sebebi kendini yağmurdan sakınmak değil, aksine bir ikindi yağmuruyla gelip kalbine konan aşka her gece yeniden kavuşmaktı. Yıldız görünmediğinde, göğün bütün ışıkları da kalbi gibi kararıyordu sanki.

Onun parıltısına, kendi karanlığını onunla paylaşmaya alışmıştı. Yıldız, uzaklardan tüm aydınlığıyla onu izlediğinde Papatya, köklerinin toprağa daha sıkı tutunduğunu, aşkının kalbinde kendisine ait sıcak bir gedik bulduğunu hissediyordu. Bazı bekleyişlerin yalnızca kavuşmayı değil, sevdiğinin varlığını kendi varlığının bir parçası bilmeyi öğrettiğini anlamıştı Yıldızın aşkıyla bezenmiş kalbi.

Bu, aralarında sessiz bir yemin gibiydi. Onların doğasında bazı sevgiler söze ihtiyaç duymayacak kadar eskiydi çünkü. Söylenmeden de birbirlerini buluyor, susarak da birbirlerine ait olmanın huzurunu taşıyorlardı.

O gece yağmur dinmedi.

Yıldız şafağa dek kaybolmadı. Papatya da başını bir kez olsun eğmedi. Biri göğün sonsuzluğunda, diğeri toprağın sessizliğinde birbirlerine dönük, aynı aşkın hayranlığıyla beklediler doğacak güneşi. İkisi de aynı yağmurun altında birbirlerine ait olduklarını biliyordu.

Ve sabah olduğunda gökyüzü ne kadar uzak, toprak ne kadar derin olursa olsun Yıldız'ın ışığı Papatya'ya, Papatya'nın sevgisi Yıldız'a varmanın yolunu her seferinde yeniden buluyordu.

Aşkın Adını Koymadan Önce

Aşk, insanın başına gelen en eski yanılgıdır belki de. Birini gördüğünde kalbinin hızlanmasını, bir sesin bütün seslerin arasından sıyrılmasını, bir bakışın günün geri kalanına sızmasını aşk sanırsın. Oysa aşk, bunlardan daha önce başlar.

Aşk, henüz kimsenin gelmediği bir odada pencereyi açmaktır. *İçeri kimin gireceğini bilmeden.*

Çünkü sevmek, yalnızca bir başkasına değil, kendi kırılabilirliğine de kapı açmaktır. Yıllarca sakladığın korkuları, çocukluğundan kalma yaraları, kimseye göstermediğin yanlarını bir gün birinin gözlerine bırakırsın.

Sevilmek, görülmekten fazlasıdır. Birinin seni gördükten sonra gitmemesidir.

İnsan çoğu zaman kendisini tamamlayacak birini arar. Oysa gerçek aşk iki yarımın birleşmesi değildir. İki bütünü, birbirini eksiltmeden aynı gökyüzünün altında durabilmesidir. Birbirinin hayatına sahip olmak değil, birbirinin hayatına yer açmaktır.

Bazen aşk, aynı ağaca bakıp farklı mevsimleri yaşamaktır.

Biri baharı görür, diğeri sonbaharı. Biri kalmak ister, diğeri gitmenin gerekli olduğuna inanır.

Bazı aşklar bu yüzden bitmez; yalnızca başka bir zamana gömülür.

İnsanlar aşkı çoğu zaman karşılaşmak sanır. Oysa aşk biraz da tanımadır. Bir yabancıнын yanında tuhaf bir aşinalık bulmak; onu ilk kez görürken, çok eski bir rüyadan hatırlıyormuş gibi hissetmek...

Dünyada milyonlarca insan varken, birinin yanında kendini daha az yalnız hissetmektir aşk. Ama aşkın kimsenin konuşmak istemediği bir tarafı vardır: **kaybetme ihtimali.**

Sevdiğin anda zamanın senden bir şey çalabileceğini kabul edersin. Bir gün o sesin susabileceğini, o elin elinden ayrılabilceğini, birlikte yürüdüğünüz bir sokağın yalnızca hafızanda kalabileceğini bilirsin.

Ve yine de seversin.

Belki aşkın en dürüst tanımı budur: Sonunu bilmeden başlamaktır.

Solacağını bildiğin hâlde bir çiçeği sulamak, kıyıya vuracağını bildiğin hâlde denizi sevmek, biteceğini bilerek gün batımına bakmak...

Çünkü bazı güzelliklerin değeri sonsuz olmalarında değil, sonlu oldukları hâlde bize sonsuzluğu hissettirmelerindedir.

Aşk insana zamanı da öğretir. Bir insanla geçirilen üç saat bir ömür kadar uzun, birlikte yaşanan yıllar birkaç dakika kadar kısa olabilir. Takvimlerin ölçemediği bir zamandır bu; kalbin kendi saatinde ilerler. Bu yüzden bazı insanlar hayatımızdan yıllar önce çıkar ama içimizden hiç çıkmaz.

Bir parçası sesine karışır, bir sokağa, bir şarkıya, gecenin ortasında ansızın hatırlanan bir cümleye... Sonra anlarsın ki insan birini kaybettiğinde onu bütünüyle kaybetmez. Bazı insanlar gittikten sonra bile içimizde yaşamaya devam eder; fakat artık bir insan olarak değil, bir iz olarak.

Ve belki aşkın gerçek sınavı da burada başlar: Onu geri istemeden, ona öfkelenmeden, geçmişini değiştirmeye çalışmadan taşıyabilmek.

Her aşkın mutlu bir sonu olmak zorunda değildir. Bazıları kavuşmak için değil, kalbin ne kadar genişleyebileceğini göstermek için gelir. Biri bize kalmayı, biri gitmeyi, biri affetmeyi öğretir. Bazılarıysa kendimizi bir başkasının sevgisinde kaybetmeden de sevebileceğimizi. **Çünkü aşk, sevdiğimiz insan kadar, onun yanında kim olduğumuzu da gösterir bize.**

Daha cesur. Daha korkak. Daha çocuk.

Daha merhametli. Daha savunmasız. Daha canlı.

Aşk, insanın kendi kalbine tuttuğu aynadır. Belki bu yüzden hiç âşık olmamış biri bile aşkı anlayabilir. Çünkü aşk yalnızca sevgililer arasında yaşamaz. Bir annenin çocuğunun alınına dokunuşunda, gece eve dönen birinin ışığı açık bırakmasında, yağmur başlamadan sevdiğinin paltosunu kapının yanına asmakta da vardır.

Bazen büyük cümleler kurmak değildir aşk. Dünyanın gürültüsü içinde bir insanın sessizliğini duyabilmektir.

Yanında susarken bile eksilmediğin, kendini anlatmak zorunda kalmadığın bir yakınlık. Gittiğinde ardından koşmak zorunda bırakmayan, kaldığında ise seni kendinden vazgeçirmeyen bir sevgi.

Belki aşk, birine sahip olmak değil; onun yanında kendine daha çok yaklaşımdır.

Ve bazı insanlar hayatımıza sevgili olarak değil, bir mevsim gibi girer.

Geçerler.

Ama biz artık eski biz değilizdir.

İşte aşkın en büyük sırrı burada saklıdır:

Aşk, iki insanın birbirine kavuşması değil; birbirine dokunduktan sonra ikisinin de dünyaya eskisi gibi bakamamasıdır.

HER ŐEY SANA

Sen olmasan anlamı olur muydu yaęan yaęmurun,
aęan güneřin?

Sen olmasan böyle güzel öter miydi kuřlar,
eser miydi rüzgâr böyle serin?

Sen olmasan gelgitlerine devam eder miydi uçsuz bucaksız deniz,
böyle canlı aęar mıydı çiçek?

Sen olmasan böyle güler miydim içten,
mutlu olur muydum sahiden?

Senin kokunu taşımasaydı bu rüzgâr,
anlamı olur muydu soluklanmamın?

Sana çıkmasaydı eęer,
yürünür müydü tüm bu yollar bıkmadan?

Senin tutacaęını bilmese,
böylesine hızlı ęalışır mıydı ellerim?
Kalbim atar mıydı böylesi telařlı?

Sensin anlamı yařamın bu geçici dünyada.
Bu yaęmur, bu güneř, bu rüzgâr sana.

Senin için ötüyor kuřlar, hareketleniyor deniz.
Senin gülüşlerin uğruna aęıyor çiçek.

Ve ben, senin varlıęınla gülüyorum.
Mutluluklarım, heyecanlarım sana.

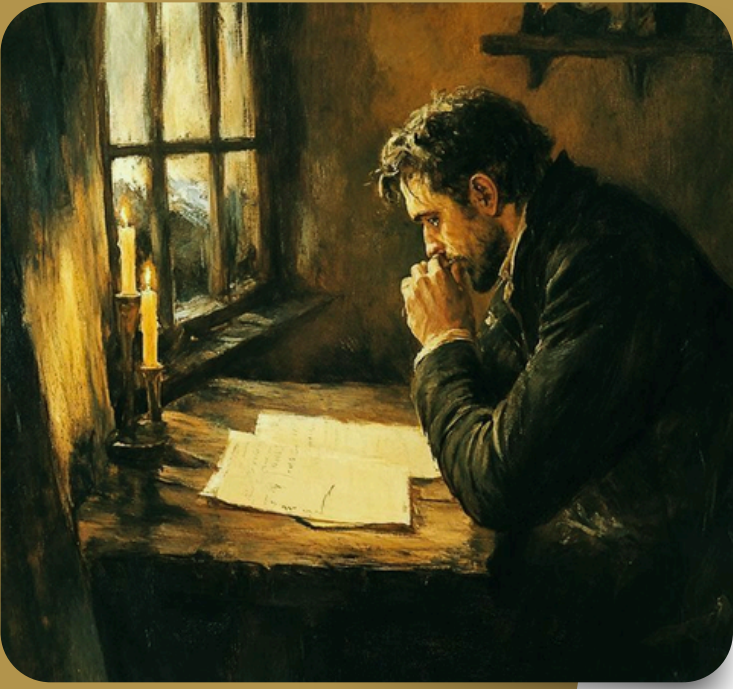
Tüm nefeslerim, senin uğruna.
Yolum, yönüm, haritam sensin.

Ellerim seni arıyor, bir yapboz parçası gibi.
Kalbim adını haykırıyor her bir çırpınıřta.

Her řey senin için,
her řey sana; daima.

Aslıhan Ülkü TOPAY

Onlar Şiir Dediler

Görenler kelimelere hükmettiğimi sanır,
Oysa ben sadece gözlerine dalarım.
Kağıda düşen her harf seninle aydınlanır,
Ben şiir bilmem, saçlarının telini yazarım.

Gülüştün bir mısra gibi dökülürken geceye,
Gamzende tomurcuklanan o baharı gördüm.
Sığdıramam güzelliğini hiçbir dar heceye,
Ben defterlere kelime değil, kalbimi ördüm.

Rüzgarla savrulan her bir zerreni izlerim,
O dipsiz, o sonsuz ummanlara kanarım.
Hasretinle kavrulur, dolup taşar dizelerim,
Ben kafiye bilmem ki, bir tek adını anarım.

Sorarlarsen şimdi bana, "Kimdir işin perisi?"
Bilemezler, kağıda dokunan senin ellerin sanarım.
Umrumda değil şöhret, ne dünyanın gerisi,
Ben mısra bilmem ki, teninin rengini yazarım.

Bakma şair dediklerine, ey ömrümün baharı!
Ben şiir yazmasını bilmem ki, kalemim naçar.
Dağıtırken gülüşün içimdeki onca efkârı,
Satır aralarında hep senin çiçeklerin açar.

Ne ölçü umrumda benim, ne de uyumlu heceler,
Bilmem ki isimsiz sevdama niye böyle isim verdiler?
Seninle aydınlanırken o en karanlık geceler,
Ben sadece seni anlattım, onlar şiir dediler...

Bana şair diyorlar, bu ne büyük bir yalan,
Benim tek ustalığım, seni böyle sevmektir.
Şu karalanmış sayfalarda bir tek sensin kalan,
Bütün yaptığım; resmini sözcüklerle çizmektir

GÖĞÜN KIZI VE ÇOBAN KRAL

Fırat'ın ve Dicle'nin sularının ağır ağır toprağa karıştığı, geceleri yıldızların insanlara bugünkünden daha yakın görüldüğü çağlarda, Mezopotamya'nın kadim şehirlerinde bir tanrıçanın adı duaların, ilahilerin ve kralların yeminlerinin arasından yükseldi: İnanna.

Uruk'un kutsal surları üzerinde onun adına tapınaklar yapılır, rahipler sabah yıldızının doğuşunu izlerken onun gökyüzündeki suretini selamlardı. O, yalnızca aşkın ve güzelliğin tanrıçası olmak kadar sınırlı bir surette değildi. Savaşın öfkesini, iktidarın kudretini, bereketin bolluğunu ve arzusun yakıcı ateşini aynı bedende taşıyordu. Bir yanı baharın ilk günleri kadar cömert, diğer yanı savaş meydanındaki bir mızrak kadar keskindi. Onun hükmünde aşk da savaş da birbirinden bütünüyle ayrı değildi, ikisi de insanı kendinden çıkaran, sınırlarını aşmaya zorlayan aynı gücün farklı yüzleriydi.

İnanna, gökle yer arasındaki sınırdaki sınırdaki bir tanrıçaydı. Sabahları göğün doğu kapısında bir yıldız olarak belirir, geceleri ise kaybolduğu karanlığın ardından yeniden doğardı. Bu yüzden onun hikâyelerinde sürekli bir dönüş, bir iniş ve yeniden yükseliş vardır. Güzelliği sakın bir güzellik değil karşısındakini kendine çeken, yaklaşanı değiştiren, hatta kimi zaman korkutan bir güzellikti. Tanrıların dünyasında bile İnanna'nın iradesinin ağırlığı hissedilirdi.

Fakat o hiçbir zaman sahip olduklarıyla yetinen bir tanrıça olarak kalamadı. Bilgeliği, kudreti, krallığı ve insanlara ait pek çok kutsal yetiyi elde etmek için mücadele eder, göğün ve yerin sırlarına dokunmaktan çekinmezdi. Onun için dünya, kapıları tek tek açılması gereken büyük bir tapınak gibiydi. Onu, hayatının en büyük keşmekeşine sürükleyen de bu elde etme tutkusuydu. Tıpkı aşkın ihtiras ve arzusunun insanoğlunu her geçen gün sürüklediği dipsiz uçurum gibi.

böylesine kudretli bir tanrıçanın kalbine, bir gün bambaşka bir dünyaya ait bir beden zuhur etti.

Kadim metinlerde çoban olarak anılan Dumuzi, aynı zamanda krallık geleneğiyle ilişkilendirilen bir çoban-kraldı. Sürülerinin bereketini, toprağın verimini ve pastoral yaşamın bolluğunu temsil ediyordu. Elleri sarayların soğuk taşlarından ziyade toprağın sıcaklığı taşırdı. Belki de böylesine büyük bir aşkı kalbine alma cesaretini göstermesi de bu yüzden.

O, İnanna'nın göksel ihtişamından uzakta, koyunların, keçilerin, kamışların ve hurma ağaçlarının arasında yaşayan bir hükümdardı. Tıpkı toprağın kendisine benziyordu; kökleri aşağıda, yaşamı mevsimlerin döngüsünde, en tepedeydi.

İnanna ile Dumuzi'nin karşılaşması, birbirine hiç benzemeyen iki dünyanın birbirine değmesi gibiydi. Bir tarafta sabah yıldızı, göğün kudreti ve tanrıçaların ihtişamı; diğer tarafta sürüler, kamışlıklar, verimli topraklar ve çoban kralın sade ama güçlü dünyası vardı. Belki de onları birbirine çeken tam olarak buydu. Biri göğe, diğeri toprağa aitti ve aşkları bu iki uzak âlemi birbirine bağlayan görünmez bir köprüydü.

Onların aşkı Sümer ilahilerinde yalnızca duygularla değil, doğanın diliyle anlatılır. Hurma bahçeleri, kamışlıklar, süt, bal, tahıl ve çiçekler bu aşkın çevresinde belirir. İnanna sevgilisini seçtiğinde, onunla evlenmek ve kutsal birlikteliğini gerçekleştirmek ister. Dumuzi de tanrıçaya karşılık verir. Aralarındaki birleşme, kadim Sümer dünyasında yalnızca iki kişinin birbirine duyduğu sevgiden öte bereketin yeryüzüne inışı olarak kabul edilir. Kral ile tanrıçanın kutsal evliliği, toprağın verimliliği ve ülkenin bolluğuyla ilişkilendiriliyordu. Böylece onların aşkı, sarayların ve tapınakların duvarlarından taşarak tarlalara, sürülere ve nehir kıyılarına kadar uzanıyordu.

İnanna'nın aşkında da tıpkı kendisinde olduğu gibi bir taşkınlık vardı. O, sevdiğinde aşkına bütün varlığıyla yöneliyordu. Dumuzi ise toprağın ağırbaşlılığıyla ona karşılık veriyordu. Kadim şiirlerin imgelerinde bu aşkın içinde baharın sıcaklığı, hasadın bereketi ve geceyi yaran yıldız ışığı vardır. Sanki İnanna'nın ayak bastığı yerde çiçekler açıyor, Dumuzi'nin sürülerinin geçtiği yerde toprak daha koyu ve bereketli bir renge bürünüyor. Göğün kızı ile çoban kralın aşkı, böylece yalnızca kalplerinin değil, bütün dünyanın meselesi hâline geliyordu.

Fakat kadim Mezopotamya'da hiçbir bereket sonsuza kadar süremezdi. Nehirler taşıp sonra çekildiği, Başakların büyüyüp sonra birer birer sararıp toprağa düştüğü, Güneş doğup sonra yerini geceye bıraktığı gibi İnanna'nın hikâyesi de bir gün göğün aydınlığından yeraltının karanlığına doğru inmeye başladı.

İnanna bir gün, elde etme ve hükmetme arzusuyla kız kardeşi Ereškigal'ın hüküm sürdüğü yeraltı dünyasına inmeye karar verdi. Orası yaşayanların ayak basmadığı, ışığın kendi anlamını yitirdiği, kapılarından geçenin eski hâliyle geri dönemediği bir ülkeydi. Tanrıça, yeraltının yedi kapısından geçerken her kapıda üzerindeki kutsal güçlerden birini bırakmak zorunda kaldı. Tacı, mücevherleri, giysileri ve kudretinin işaretleri birer birer elinden alındı. Her kapının ardında biraz daha savunmasız kaldı. Yedinci kapının ardından artık göğün kudretli tanrıçası değil, ölümün karşısında çıplak ve yalnız bir varlıktı.

Ereškigal'ın ülkesinde İnanna, açgözlülüğe yenildi ve tıpkı arzuyla kavrulan topraklarda her geçen gün gücünü yitiren bir kalp gibi kendini hiçliğe bıraktı.

Onun ölümüyle yeryüzünün dengesi bozuldu. İnanna'nın gökte parlayan yıldızı söndü yaşamın ve bereketin her ifadesi günden güne küçüldü. İnsanoğlu yokluğun ve kuraklığın içinde kaybolmaya yüz tuttu.

İnsanlığın her geçen gün yokluğa karışan vaziyetine göz yumamayan tanrıların merhametli kararıyla İnanna'nın yeniden yeryüzüne dönmesine izin verildi. Ancak yeraltının yasaları kolayca bozulmazdı. İnanna geri dönebilecek, fakat onun yerine başka biri karanlıklar ülkesinde kalacaktı. Böylece tanrıça, kendisinin yerine geçecek olanı bulmak üzere yeryüzüne çıktı.

İnanna dünyayı dolaşırken insanların onun yokluğunda yas tuttuğunu gördü. Fakat Dumuzi'nin yanına vardığında karşısındaki manzara beklediğinden çok farklıydı. Çoban kral tahtında oturuyordu. İnanna'nın ölümünün ardından yas tutmamış, onun yokluğunda diz çökmemişti.

Tanrıçanın içinde yükselen öfke, bir zamanlar aşkın sıcaklığıyla dolan kalbinin üzerine gölge düşürdü. Sevddiği adamın onu unutmuş olması, İnanna için ayrılığın kendisinden daha ağırdı. Böylece Dumuzi'nin kaderi değişti.

Dumuzi kaçtı. Dağlara, çöllere ve kamışlıklara sığındı. Fakat insanın kaderinden kaçabileceği yer ne kadar uzak olabilirdi? Sonunda yakalandı ve yeraltı dünyasına götürülmek üzereyken kız kardeşi Geshtinanna onun için kendisini feda etmeyi kabul etti. Böylece Dumuzi'nin kaderi ikiye bölündü. Yılın bir bölümünde yeraltında kalacak, diğer bölümünde yeryüzüne geri dönecekti. Onun dönüşüyle toprak yeniden yeşerecek, sürüler çoğalacak, bereket geri gelecekti. Yokluğunda ise dünya kuruyacak ve refaha ulaşmak için onun dönüşünü bekleyecekti. Tıpkı büyük bir öfkeyle yakıp yıktığı aşkının ardından kalbine çöken pişmanlıkla onun gelişini bekleyen İnanna gibi.

Belki de İnanna ile Dumuzi'nin aşkını binlerce yıl boyunca yaşatan şey tam olarak bu döngüdür. Onların hikâyesi kusursuz bir kavuşmayla sona ermez çünkü Mezopotamya insanı aşkı da doğa gibi düşünür. Hiçbir şey sonsuza dek aynı kalmaz. Dumuzi'nin yeraltına inışı de bu yüzden yalnızca bir ölüm değil, yeniden doğuşun başlangıcıdır. İnanna'nın onu kaybetmesi, aşkın sonu değil, aşkın mevsimlere karışmasıdır.

Bugün, o eski şehirlerin taşları sessizliğe gömülmüşken ve binlerce yıl önce kamış kalemle kil tabletlere kazınan ilahilerin çoğu artık yalnızca kırık parçalar hâlinde bize ulaşırken, İnanna'nın yıldızı hâlâ gökyüzünde yanar. Dumuzi'nin dönüşünü bekleyen toprak gibi, insanın kalbi de bazı hikâyelerin yeniden başlayacağına inanmak ister. Belki de bu yüzden onların aşkı hâlâ bize tanıdık gelir. Çünkü çağlar değişse de sevdiğini kaybetme korkusu, kavuşmanın sevinci ve ayrılıktan sonra yeniden buluşma arzusu değişmemiştir.

İnanna ile Dumuzi'nin hikâyesi, böylece bir tanrıça ile çoban kralın aşkından çok daha fazlasına dönüşür. Bu, göğün toprağa eğildiği, bereketin ölümle sınılandığı ve aşkın mevsimler gibi dönüp durduğu kadim bir hikâyedir. İnanna sabah yıldızı olarak yeniden doğarken Dumuzi toprağın altından onu bekleyen ışığa doğru yükselir. Birinin gökyüzünde, diğerinin yeryüzünde başlayan hikâyesi, her bahar yeniden yazılır.

BEREN ŞAHİN

Kuvvace

Rüyalarını kıskanırım alır götürür seni
Ayırır ruhunu bedenimin faniliği
Beni al rüyana olurum çocuk çöldeki
Sorarım üç dördün arkadaş değil mi
Evlerinde sular akar, küllalem göze bakar
Sorarım sümbül de kara değil mi
Varım yoğun sensin benim
Her derdimi sana derim
Gerçek bir dost buldum değil mi

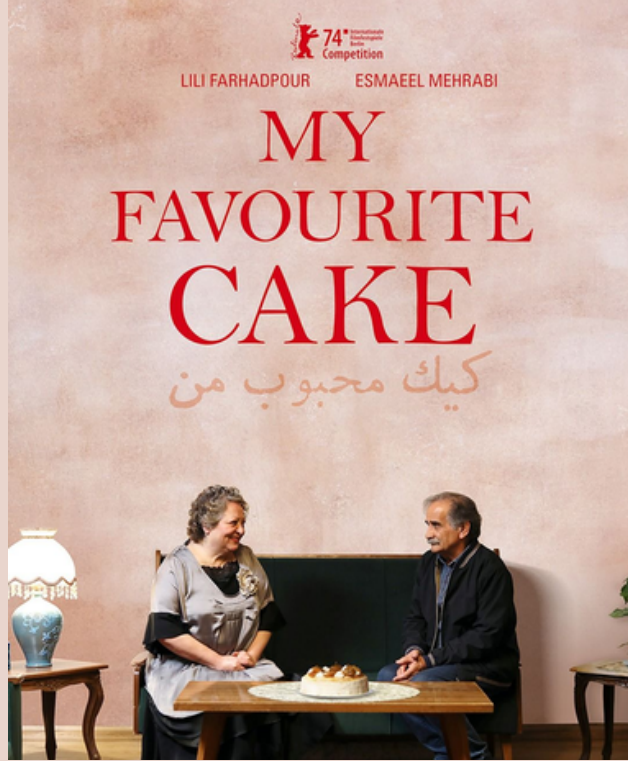
Söktün selvimi yeşerdi içim
Mezarlıktaki bir ağaçtı yüreğim
Kalbimi oradan çıkarıp ellerine vereyim
Güzel bakarsın değil mi
Ateşten bir deniz bir sanem var
Sevgimden kayığım var
Rüzgardan öpücüklerim
Göğe bakan yıldızlarım var
Benimle bu yola çıkarsın değil mi

Ali Keray Çimen

MY FAVOURITE CAKE

Film incelemesi

Filmimiz İran sinemasının yeni incisi olarak boy gösteriyor. Eşini kaybettikten sonra 30 yıl yalnızlıkla boğuşan, yaşamak ve mutlu olmak için hayata tutunmaya çalışan 70 yaşındaki Mahin ile onunla aynı yaşta olan taksici Faramarz'ın ilişkisini konu alıyor.

Sosyolojik açıdan verilmesi gereken çok fazla mesaj olsa da aynı zamanda romantik komedi ve dram türüne de ucu dokunur. İkisinin birlikte olduğu sahneler çok az, çoğunlukla Mahin'in olduğu sahneler ağırlıkta. Bu da bize gösteriyor ki filmimizin ana karakteri Mahin olmuş oluyor.

Filmimiz Mahin'in evinde başlıyor. Yönetmenlerimiz çekim olarak soğuk ve nostaljik palet tercih etmişler ve bu da aslında filmdeki yalnızlık temasıyla eşleşmiş oluyor. Ani bir telefon çalmasıyla uyanan Mahin, telefondaki kişiyi sabaha karşı aramamasına karşın defalarca uyarmasına rağmen sinirle uyanır. Mahin ancak sabaha karşı uykuya dalabilir ve öğlene doğru ayılmaya başlar. Bu da bize onun duygu durumunu özetlemiş oluyor. Evine davet ettiği arkadaşlarına yalnızlığın çok bahsetmese de ister istemez yakınıyor. Ne kadar belli etmese de artık bu işin işinden çıkmak istiyor. Bir gün parkta gezerken bir kızı, ahlak polisinin yakalamış olduğunu görüyor ve onu kurtarmaya çalışıyor. Bu da bize o zamanlardaki İran Devrimi ile ilgili unsurlarında filmde yer verildiği görülüyor.

İşte her şeyin değiştiği yer; Mahin'in evden çıktıktan sonra Emekliler Lokantası'na gidip Faramarz ile karşılaşmasıyla başlıyor. Daha onu tanımamasına rağmen, akşam onun taksicilik yaptığı yere gidip kendisine özel şoförlük yapmasını istediğini söyleyip taksisine biniyor . Hoş sohbetlerin ardından Mahin onu evine davet ediyor. Birbirlerini tanımamalarına rağmen bu kadar hoş sohbet etmeleri ve kimyalarının uyuşması gerçekten içimizi sımsıcak yapıyor.

Eve geldiklerinde Mahin'in uzun zamandır yanmayan ışıkları tamir edilmiş, kendisine bakım yapmış ve beyaz tonları elbisesiyle ön plana çıkarken, hayatına renk geldiğini ve ikinci bahara adım attığını görüyoruz. Birlikte yemek yapıyorlar, şarap içiyorlar ve bahçe tarafında oturup eski günleri yâd ediyorlar. İçeri geçtiklerinde ise hiç mutlu olmamışçasına dans ediyorlar ve pasta yapıyorlar. Belki de hayatlarının en mutlu anını yaşıyorlar.

Ne yazık ki filmimizin çok acıklı bir sonu var. Mahin neşeyle pastayı kesip odaya, Faramarz'ın yanına giderken onun vefat etmiş olduğunu görüyor ve yıkılıyor. Bununla birlikte filmimiz de aynı hayat gibi, bir yandan tebessüm ettirirken bir yandan da gözyaşımızı akıtabiliyor.

Beyza ŞENER

İKİNDİ VE AKŞAM ARASI

İkindi ve akşam arası
meskenim kaldırımın başı.
Akşam güneşi pencereni tıklatırdı
benimse günüm aydınlanırdı.

Perde aralanırdı usulca
önce kokun düşerdi sokağa
sonra kavgamın anlamı.

Saçların ıslak ve dalgalı
gözlerin yorgun
ve bir başkasına sevdalı.

Sağ elimle sarardım
Sensizlik serpiştirdiğim sigaramı.
Solumda
kalbime diktiğin papatyamız vardı.

Akşam örtüğünde etrafı ,
içli içli yoldardım
son üç yaprağı

sevmiyor
sevmiyor
sevmiyor.

Küllüğe Sıgmayan İzmarit

Yıkamadığım bu binanın en tepesindeyim sevgilim.

Dudaklarımda, bıraktığın sigara.

Acıya rağmen telaşktayım.

Aşağıda insanlar geçiyor,

Hiçbirinin haberi yok senden.

Hiçbiri bilmiyor,

Bir insanın başka bir insanın yokluğunda,

Ne kadar kalabalık olabileceğini.

Gece uzadıkça, şehir küçülüyor gözlerimde.

Binaların ışıkları birer birer sönüyor

Ama senin bıraktığın yer nedense hiç kararmıyor.

Bir sigara yakıyorum,

Belki dumanına karışırsın diye.

Bir sigara daha yakıyorum,

Geçmiş geri getirebilirmişim gibi.

İnsan en çok geri gelmeyecekleri bekliyor.

Bir kapının açılmasını,

Merdivenlerden gelen ayak seslerinin çoğalmasını...

Sen gittin.

Ben öğrenemedim.

Sen ardına bakmadan yürüdüün.

Ben arkanda bıraktığın her şeye bi' isim verdim.

Bi' sokağın köşesinde seni aradım.

Bazen tanımadığım insanların yüzlerinde sana ait bir şey buldum.

Şimdi elimde yarım dal sigara,
Cebimde söyleyemediğim cümleler,
İçimde de sana yetişemeyen çokça yol var.
Ne kadar söndürsem de dinmiyor içimdeki yangın,
Sustursam da konuşuyor yokluğun.
Bir yanım hala seni çağırıyor,
Diğer yanım sesimin sana ulaşmayacağını biliyor.

Aşk bu, sevgilim.
Bitmiş bir hikâyede hala devam edecek sebep aramak.
Kendi yangınını, ellerinle büyütmek.
Sonra da neden hala yandığını sormak.
Ben bugün yine sendeyim.
Aynı bina tepesinde,
Aynı gökyüzü altında,
Aynı acının biraz daha eskimiş haliyle.

Ve sen bilmiyorsun...
İnsan, koca bir geceyi tek bir nefeste tüketebilir.
Bir ömrü tek bir ismin içinde saklayabilir.
Bilemezsin...
Belki de küllüğe sığmayan bir izmaritimdir.

Rabia Gülsu Kındır

TOPRAĞIN KUCAĞI

kahverengi

İnsanoğlu gökyüzünün mavisine şiirler yazar, ateşin kırmızısına ağıtlar yakar. Oysa bizi sırtında taşıyan, besleyen ve günü geldiğinde bağrına basacak olan kahverengidir. Topraktır o. Gösterişli sarayların yıldızları dökülürken, bir çınarın asırlık kahverengi gövdesi fırtınalara meydan okur. Çünkü o, gücünü derinlerdeki sessiz bağlardan alır.

Modern dünya bizi sürekli bir yerlere yetişmeye, parlamaya ve tüketmeye zorlarken kahverengi bizi yavaşlamaya davet eder. Sararmış bir kitap sayfasının kokusunda, taze demlenmiş bir kahvenin buğusunda ya da bir sonbahar akşamı ayaklarımızın altında ezilen kurumuş yapraklarda buluruz onu. Kahverenginin hüznü bile yapıcıdır.

O, hayatın gürültülü hengamesinde sığınabileceğimiz en samimi limandır. Kış günü çıtırdayan bir odunun sıcaklığı, sokağın soğukundan kaçıp sığındığımız bir evin ahşap kokusudur o... Kahverengi, ruhun evine dönüşüdür. Dünyanın bütün sahte parıltılarından yorulduğumuzda, ayaklarımızı basacağımız o sağlam, güvenilir ve sarsılmaz zemindir.

Yaşlanmak da kahverengileşmektir bir bakıma. Gençliğin o deli fişek, yeşil baharlarından geçip, hayatın süzgecinden süzüle süzüle o ağırbaşlı gövdeye ulaşmaktır. Bir insanın yüzündeki çizgilerde, yılların yorgunluğunu taşıyan ellerinde beliren o tatlı kahverengilik, aslında yaşanmışlığın madalyasıdır.

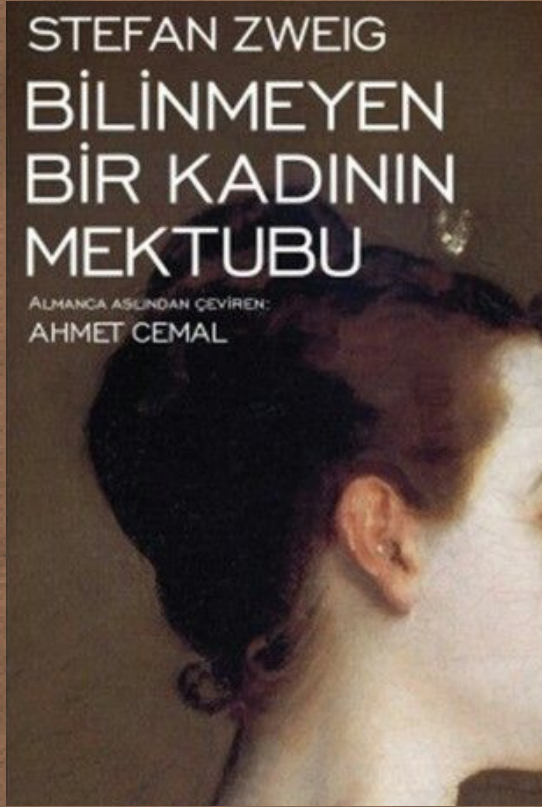
Bir mektubun mürekkebinde kuruyan o kahverengi ton, üzerine yazılan aşkın ya da özlemin zamana karşı kazandığı zaferin kanıtıdır. O, hayatın bizzat kendisi kadar gerçek, gösterişsiz ama bir o kadar da vazgeçilmez bir esastır.

Aslında kahverengi, hani o çok üşüdüğümüz kış günlerinde eve adım atar atmaz yüzümüze vuran o fırından yeni çıkmış ekmek kokusudur. Ya da içi kıpır kıpır eden upuzun bir yolculuğun ardından, kapıyı açıp "şükür evimdeyim" dediğimiz o eski ahşap eşyaların sıcaklığıdır. Hayatın bütün o şaşaalı, göz alan parıltılarından yorulunca, insanın başını yaslamak istediği o güvenli, hilesiz omuzdur kahverengi.

Hiçbir yalanı yoktur onun, öyle durur karşımızda. Ne kırmızının o yoran heyecanı vardır içinde ne de beyazın o mesafeli, kusursuz soğukluğu. O yüzden belki de en derin, en filtresiz sohbetler hep bir fincan kahvenin o sıcak esmerliğinde demlenir. Karşılıklı susabildiğimiz, susarken bile birbirimizi anladığımız o en has dostlukların rengidir. İçtendir, bizdendir.

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu: Hatırlanmayan Bir Aşk

Yaşadığımız bir olay her ne kadar aynı olsa da ona iki ayrı insanın bakışı birbirinden tamamen farklı olabilir. Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu da aslında böyle bir hikâyeye dayanıyor. Geçmişin farklı zamanlarında yolları kesişen iki insan, aynı anların içinde birbirinden bambaşka deneyimler yaşıyorlar. Biri için "birkaç küçük karşılaşmaydı" şeklinde tanımlanan bu deneyim diğerrinin hayatının merkezi haline geliyor.

"Beni hiçbir zaman tanımamış olan sana" diye başlıyor mektup. Daha ilk cümlesinden tek taraflı bir aşkı anlatacakmış gibi görünen bu on dört sayfalık mektup, bundan çok daha fazlasını verir bize. Kadın daha ilk görüşünde hayranlık beslemeye başlar R. için. R. ise aynı gözle bakmaz ilk karşılaşmalarına. Burada başlar algıların olay üzerindeki değişikliği. Kadın için o ilk karşılaşma anı hayatında bir kırılma noktası olur. O ilk an ve sonrasındaki tüm karşılaşmalar hayranlığın giderek aşka dönüşmesiyle devam eder. R. açısından bunların hepsi komşuluk karşılaşması olarak adlandırılabilir. Aynı karşılaşma iki kişi için de birbirinden farklı anlamlar bulur. Bilinmeyen kadının aşkı zamanla öyle derinleşir ki şu şekilde anlatır sevgisini mektubunda:

"Sen benim için -herhangi bir kıyaslama küçücük kalacağı için nasıl söylesem bilmiyorum- sen benim için her şeydin, bütün hayatımdın. Her şey, sana bağlı olduğu ölçüde vardı ve varlığımdaki her şey seninle bağlantılı olduğu kadar anlamlıydı."

Anlatılanlara bakıldığında kadın için R.'nin gerçekten mükemmel birisi olması bekleniyor. Oysa birlikte paylaştıkları pek fazla anıları da bulunmuyor bu kişilerin. Kadının çocukluk yıllarında başlayan komşuluk, uzaktan gözlemler ve ilk karşılaşmalarından yıllar sonra gerçekleşen kısa süreli bir buluşma. Ardından yolları tekrar ayrılıyor. Bu kadarcık kısa anlara sığdırmış bilinmeyen kadın aşkını. Ve bu aşkı ömrü boyunca taşımış içinde.

Peki bu kadarcık kısa anlara bakarak birisine aşık olmak gerçekten mümkün mü? İlk görüşte aşk olarak tanımlayabilir miyiz bilinmeyen kadının aşkını da? Belki de onun aşık olduğu kişi gerçek R. bile değildi. Sadece gözlemlere bakarak birisini tamamen tanımak ne kadar mümkün değilse, bilinmeyen kadının deneyimlerine baktığımızda da R.'yi bütünüyle tanımak o kadar imkansızlaşıyor. Tanımadığımız birine aşık olabilir miyiz? Belki. Ama aşık olduğumuz kişi onun "gerçek" kişiliği midir bilemeyiz. Bilinmeyen kadın da belki R.'yi olduğu gibi sevmekten çok, kendisi için bir R. oluşturmuştu zihninde. Gerçekte yanında olmadığı her anında yanında olan, birlikte çocuklarını büyüttükleri, R.'nin doğum günlerinde beyaz gülleri ona kendi elleriyle verdiği bir R. vardı. Gerçek R.'nin hayatında hiç var olmayan ama bilinmeyen kadının hayatında yıllarca yaşamaya devam etmiş bir R.

Bilinmeyen kadın, R.'nin kendisini fark etmesini ve hatırlamasını bekleyerek ama aynı zamanda da bunun için çabalamadan ömrünü geçirmiş. Kendisini R.'ye hatırlatmak hatta çocuklarından haberdar olmasını sağlamak için bile iletişime geçmemiş onunla. R.'nin hayatında görünmeden bıraktığı en belirgin iz, her yıl onun doğum gününde gönderdiği beyaz güller. Peki onun hayatında bu kadar bilinmez biriyken son anında gösterdiği bu tanınma çabası neden? Sanırım bunun nedeni biraz kabulleniş ve çaresizlikle karışık bir bencillik duygusu. Bilinmeyen kadın, R. ile geleceğinin olmayacağını bilinciyle, bunun imkansızlığını zamanla kabullenmişti. Ama her şeye rağmen hayatı boyunca onun çocuğuyla birlikte son nefesine kadar onu sevdi. Karşılığında bir sevgi bile beklemeden devam etti bunu yapmaya. Ama artık öleceğinin bilinciyle de tanınma, en azından hatırlanma isteği oluştu içinde. Bu nedenle içindekileri yine bir karşılık alamayacağını çünkü öleceğini bilerek yazdı ve mektubu R.'ye gönderdi. Hayatı boyunca görünmeden kalmışken artık anlatmak için hiçbir imkanının kalmadığı noktada görülmeyi seçiyor. Yıllarca taşıdığı aşkının yükünü hatırlanma umuduyla R.'nin ellerine bırakıyor. Mektubunda:

"Bir tek sen sevmedin beni, sadece sen sevgilim." diyor bilinmeyen kadın. Gerçekte R. için sadece bilinmeyen, hayatından gelip geçmiş ve hatırlanmayan birisiyken kendi zihninde "sevgilim" diyor ona. Belki de hikâyenin en acı kısmı da burası. Bizim, hayatımızın dönüm noktası olarak gördüğümüz bir an, başkası için yalnızca kısa bir karşılaşmadan ibaret kalabiliyor. Belki de aşkın gizemi de buradadır; başkasının hayatındaki yerimizi hiç bilemeden, onun bizim hayatımızdaki yerine sığınıyoruzdur.

Şehriye Mualla Aytaç

Şu An Bile

Duydun mu sevdiğim?

Oyun parkımıza bir kuş düştü.
Bir çocuk öldü dün arka bahçemizde.
Ve artık yeşermiyor ormanlarımız.

Bir de ben kaldım ıslak kapının önünde.

Tıraş oldum senin için son kez.
Son kez izledim en sevdiğimiz filmi.
Yanaklarımız son kez nemli.

Üstüme diktiğin beyaz kefenim.
Beni gördüğünde sakladığın gözlerin
Hapsetmeleri için beni nelerimi vermezdim.

Kulak veriyor bana uğurböcekli bilekliğin
Atla diyor kanatlarıma götürüyim seni.

Duyuyor musun sevdiğim?

Sana rağmen kurtarmaya çalışıyorlar bizi.
Sana rağmen istiyor bu yetim hala seni.

Kızıyorum sonra
Hatırla diyorum olanı biteni.
Hatırladıkça avutuyorum kendimi.
Soğutuyorum kor yüreğimi.

O kaybetti diyorum.
Tabi ya o kaybetti benim gibi birini.

Halbuki üşüyorum desen
Şuan bile yakarım kendimi

Sabahattin Ali'nin Eserlerinde Aşk

Metin Akyüz'ün de dediği gibi: "Herkesin konuştuğu dil aşkı tanımlamak için kâfi gelmez. Farklı bir anlatım biçimine başvurmak gerekir ve aşk gibi soyut bir duyguyu ancak büyük bir boşluk anlatabilir. Bundan dolayı da suskunluk, aşkı en iyi anlatan başka bir dile dönüşür." Bu sebepten ötürü bugün suskunluğu seçip tanımını size bırakıyorum.

Ali, aşkı her zaman farklı perspektiflerden fakat aynı temel üzerinden yazmıştır. Yazarımız için kalbimizde oluşan tutkuyla çevrili her his, aşk demektir. Fakat bu tutku da yer yer sınıflara ayrılmıştır. Yazar, aşkı tinsel ve tensel olmak üzere iki boyutta ele almıştır.

Tinsel boyut, kendi özel hayatında da çok kez belirttiği üzere sadece birer eğlenti olmuş; güzellik, şatafat ve heyecan ön planda olmuştur. Ali, âşık olmayı, aşkın kendisini sevmiştir.

Kendine ait aşk anlayışını tüm çıplaklığıyla görebildiğimiz, kendi mektuplarından oluşan eseri "Canım Aliye, Ruhum Filiz" veya magazinsel bir bilgi ışığında, yazarın kendi hayatından esinlendiği sanılan "Kürk Mantolu Madonna" adlı eserlerindeki tutkuyu ve çocuksu sevinci soluduğumuzda, saman alevi gibi bir aşkı ve kadınların ondaki aşk duygusunu icra edeceği birer tablo olduğu gerçeğini görürüz.

Bu durum için yazar bir mektubunda: "Bende aşk mıknaşısıyet gibi bir şey daima mevcut, yalnız mıknaşıya yapışan cisimler değişiyor." şeklinde ifade etmiştir. Tinsel aşkın belirgin bir şekilde işlendiği bir eser olan "Bir Skandal" adlı öyküsünde ise tensel aşkı şöyle ifade etmiştir: "Sevgilime değil, aşka; beni sarsan, serseri yapan, vukuat çıkartan bir aşka aşıktım. İçimde boş durmayı hiç istemeyen, mütemadiyen kımıldayan bir şeytan vardı ve bu şeytan eskiden beri iş bulamadığı ve beni mektepten attıracak veya karakolda geceletecek bir vakaya sevk edemediği zamanlar, hiç olmazsa birisine âşık ederdi; ama kim olursa olsun."

Homeros'un da dediği gibi: "Aşk, gerçek herhangi bir kişiden olağanüstü bir kişi yaratmaktır." Ali de tensel aşkı işlediği eserlerinde bayağı karakterler işlemiş ve arzu uğruna yepyeni insanlara dönüşen tipleri çoğunlukla tensel aşk tanımına eklemiştir. Fakat bu kapılmalarda, kapılan taraf için bir olgunlaşma süreci başlar. Zaten yazarımız olgunlaşma temasını bilhassa aşk etrafında şekillendirmiştir. Çünkü Ali, aşkın insanı hikâyesinin sonunda özüne döndürdüğünü, asıl karakterin ufak bir aşk darbesiyle ortaya çıkabileceğini savunmuştur.

Yazarımızı tanıyanların bildiği üzere Ali, aynı zamanda ideallerine âşık bir ideoloji adamı olmuş ve aşkı da bu yolda bir manevi açılma ve fikirleri yolunda bir aydınlanma süreci olarak görmüştür. Yazar, aşkı bir tutku olarak görürken bu tutkunun temelinde her zaman idealleri olmuştur. Bu durumu şu sözlerle ifade etmiştir: "Kimi tutkular rehberimiz olur yaşam boyunca. Kollarıyla bizi sarar. Sorgulamadan peşlerinden gideriz ve hiç pişman olmayacağımızı biliriz."

Yazarımızın idea dünyası, eserlerindeki tinsel aşk boyutunu şekillendirmiştir. Ali, ideolojilerine bağlı ve kendine yeni şeyler katmayı seven bir insan olmuş ve bu durum eserlerindeki aşkta karakterlerinin her zaman ruh eşini araması ve bu yolda fikir dünyasına yeni şeyler katabilecek, ufkunu açacak aşklar araması olarak karşımıza çıkmıştır.

Bu duruma bir örnek vermek gerekirse yazar, “Bir Delikanlının Hikâyesi” adlı eserinde şöyle demiştir: “Kadınlar benden hoşlanıyorlar, fakat beni sevmiyorlar. Ben onlarda herhâlde ya pek çocuk, ya pek ukala bir tesir yapıyorum. Gayet iyi bilirim ki, en münevver ve zeki kadın bile ‘Balzac romanlarının kıymeti’ bahsini ancak yirmi dakika dinleyebilir. Hâlbuki ben, en güzel kadını bile bir ‘Balzac romanlarının kıymeti’ musahabesine feda edebilirim.”

Ali, hayatı boyunca hislerin, sevginin, sevmenin, sevilmenin ve adanmışlığın adamı olmuştur. Ömrünü öyle aşkla yaşamıştır ki biz onun fotoğraflarındaki kocaman gülümsemesine ne zaman baksak, gözlerinde dopdolu bir hayat, bir yaşanmışlık görürüz. Ali’nin de dediği gibi: “Dünyada hayatın tek bir manası varsa, o da sevmektir; hatta mukabele edilmesini bile beklemeden sadece sevmek.”

Sevin, öyle bir sevin ki gözlerinizle yaralar sarın; öyle bir gülün ki size bakanlar yaşadığını hissetsin. Aşk, kalbin bir sanatıdır. Aşk dolu bir hayat yaşayın.

İrem Naz Özdemir

Sevdiğim yan göz ile
Bir bakış atmaz mısın?
Gayet masum naz ile
Yanıma yatmaz mısın?

Haydi, gel kavuşalım!
Sevdaya karışalım
Kıskansın bizi eller
Sarılıp sarışalım

Kaş yaparım görmezsin
Göz yaparım görmezsin
Ne bu telaşlı hâller?
Hep kaçarsın, durmazsın

Yalanım yok, çok hoşsun
Gülüver, gönlüm coşsun
Aşka bulanıp göller
Derya, denizden taşsın

Ya benim olur ya da
Sevgili olur yâda
El açtığım duâlar
Yetişmez mi imdâda

Sanma baş egeceğim
Zamanı; dögeceğim
Sonum olsa da allar
Yeniden doğacağım

Gönlüm yanık hicrânda
Bir yudum su yok ânda
Yine hüsrana dalar!
EBEDÎ bu cihânda.

HAYDİ, GEL KAVUŞALIM!

İHTİMALLERİN KIYISINDA: MARIANNE VE CONNELL

karakter incelemesi

Bazı insanlar hayatımıza bir cevap olarak değil, cevabını uzun süre arayacağımız bir soru olarak girer. Onlarla ne olduğumuzu, ne olabileceğimizi ve neden birbirimize bu kadar yakınken bir türlü aynı yerde duramadığımızı düşünürüz. Belki de bazı bağların en zor tarafı, adını koymak değil; içimizde açtığı yeri anlamaktır.

Marianne ve Connell'in hikayesi de tam olarak böyle bir yerde başlar. Birbirlerini bulduklarında aslında yalnızca birbirlerine değil, kendilerinde sakladıkları ve başkalarından gizledikleri taraflara da yaklaşırlar. İnsanın kendine en yakın olduğu yerde bile kendisiyle karşılaşması her zaman kolay değildir.

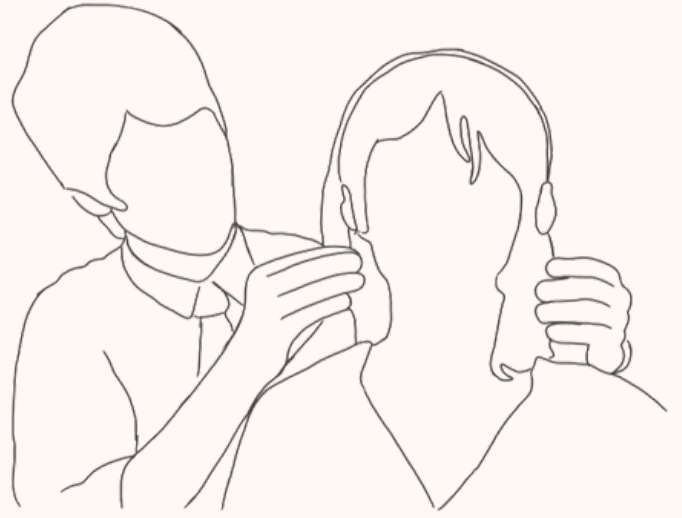
Normal People'da birbirinden oldukça farklı görünen iki insanın, aslında birbirlerinin en kırılgan yerlerine dokunabildiğini görürüz. Marianne okulda yalnızdır, insanların arasında gibi gözükse de diğerleri ile bir bağı yoktur. Connell ise okulda sevilen, arkadaş çevresi geniş, dışarıdan bakıldığında kendinden emin görünen biridir. Connell'in dışarıdan bu şekilde gözükmesi, onun da başkalarının onayına, ait olma duygusuna ve kabul edilmeye ihtiyacı olmadığını göstermez.

İkisi arasındaki yakınlık, büyük bir aşk itirafıyla başlamaz. Daha sessiz bir yerden filizlenir: **birbirlerinin kimsenin görmediği taraflarını fark etmekten.**

Connell, Marianne'in insanların arasında saklamayı öğrendiği kırılganlığı görür. Marianne ise Connell'in kendinden emin görünen hâlinin altında büyüttüğü kaygıyı... Birbirlerinin yanında, herkesin ilk bakışta gördüğü o tanıdık yüzlerden sıyrılırlar. Sanki herkesin içinde biraz eksilen kendilerini, birbirlerinin yanında yeniden bulurlar.

Belki de aralarındaki ilk bağ aşkın kendisi değil, insana çok daha dokunan bir histir: **görölmek**. Birinin, söylemeden sakladığın şeyi fark etmesi, kendini anlatmak zorunda kalmadan anlaşölmak.. İnsan bazen birine onu sevdiği için değil, onun yanında ilk kez kendisi olmaktan korkmadığı için yaklaşır.

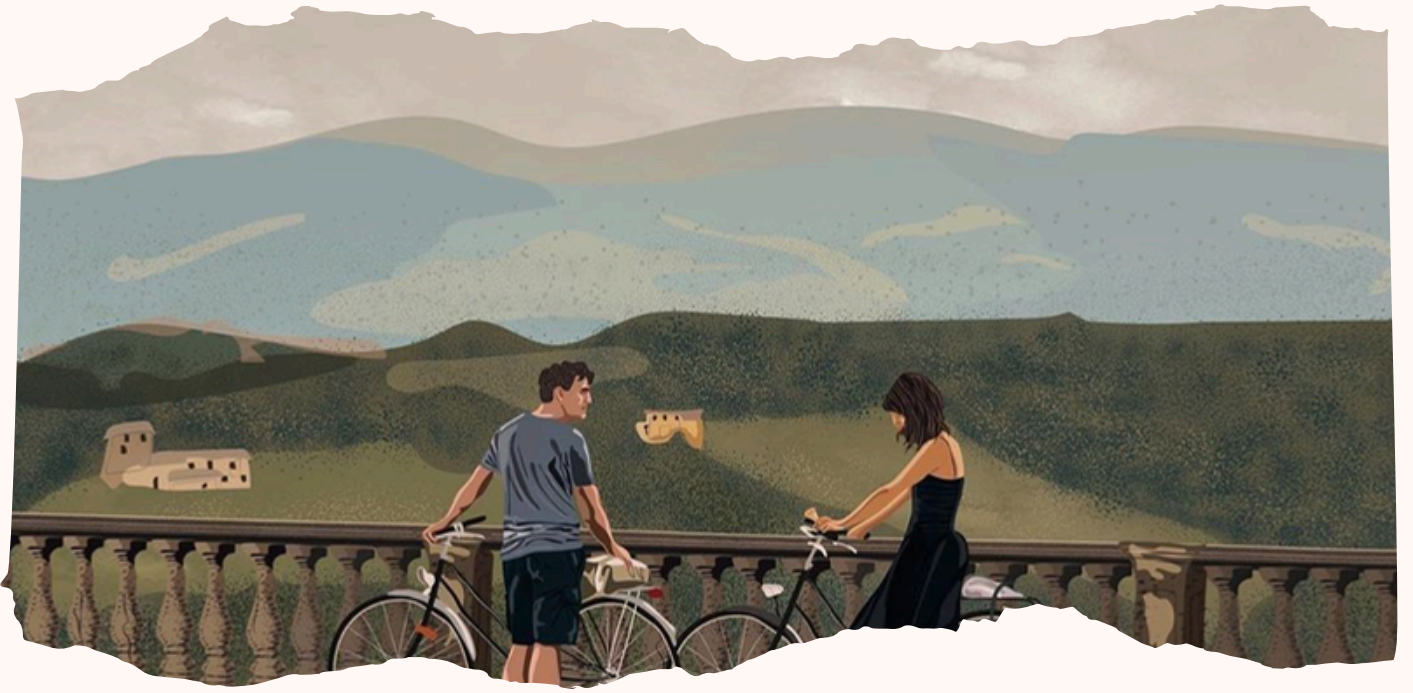

Marianne'in sevgiyle kurduğu ilişki ise başından beri biraz yaralıdır. Çocukluğundan itibaren maruz kaldığı değersizleştirilme, zamanla yalnızca başkalarının ona bakışını değil, onun kendisine bakışını da değiştirir. *İnsan kendisini uzun süre sevgiden mahrum bırakılmış hissederse, sevildiği yerde bile bunun geçici olduğuna inanabilir. Bu yüzden Marianne'in aradığı şey yalnızca sevmek değildir, sevebilir olduğuna ikna edilmektir.* Birinin onu seçmesinden çok, seçilmeyi hak ettiğine inanabilmek ister.

Connell'in yarası ise başka bir yerde durur. Onun korkusu sevmemekten ziyade, reddedilmiş halinin başkaları tarafından görünür olmasıdır. Marianne'i sevdiği hâlde bunu herkesin önünde yaşamaktan çekinmesi de buradan doğar. ***Geri çekildiği yer Marianne değildir, başkalarının bakışısıdır.***

Ve belki de birbirlerine en çok burada dokunurlar: Marianne kendisini sevmeye layık görmezken, Connell sevdiğini açıkça sahiplenmeye cesaret edemez. Biri sevgiyi kaybetmekten, diğeri sevgisinin görölmesinden korkar. Böylece aralarındaki şey, yalnızca iki insanın birbirini sevmek hikâyesi olmaktan çıkar. ***İki ayrı yaranın, aynı yerde birbirine temas etmesine dönüşür. Çünkü bazen insan, en çok sevdiğinin yanında bile kendisi olamaz. Ve bazen birini sevmek, onun yarasına iyi gelmekten önce, kendi yaranın da hâlâ orada olduğunu fark etmektir.***

Yine de birbirlerinin hayatında bıraktıkları iz, ilişkilerinin kendisinden daha kalıcıdır. Connell, Marianne'in kendisine başkalarının gözünden bakmaktan vazgeçmesinde bir eşik olur. Marianne ise Connell'in sakladığı kırılğanlığıyla karşılaşmasına izin verir. Birbirlerini tamamlamaz ya da kurtarmazlar. Sadece, kimsenin görmediği yanlarını birbirlerine gösterirler. Belki de bazı insanların hayatımıza girmesinin asıl anlamı budur: ***Bize kendimizi, kendi gözlerimizden önce onların bakışında göstermek.***

Hayatları değişir, şehirler değişir, çevrelerine başka insanlar girer fakat bazı karşılaşmalar insanın içinde kalır. Marianne ve Connell'in hikayesini gerçek kılan da budur. Birbirlerine her zaman doğru zamanda ulaşamazlar ama birbirlerinden sonra aynı insanlar olarak kalamazlar.

Bazı aşklar birlikte kalmakla değil, birbirinde kalmakla ilgilidir. Çünkü bazı insanlar hayatımızdan uzaklaşsa da bizde bıraktıkları yerden hiç uzaklaşmaz ve geride yalnızca bir hatıra değil, artık eskisi gibi bakamayacağımız bir yanımızı bırakırlar.

Sudem ÇOPUR

Bir Cümlenin İçinden

Işık, eski sahaf dükkânının vitrinine vurduğunda, içerideki yüksek ahşap rafların arasında toz zerrelere sarı bir dansa kalkardı. Burcu, yıllardır bu dükkânda sararmış sayfaların, zamanın unuttuğu mektupların ve kenarlarına not düşülmüş eski kitapların arasında kendi sessiz dünyasını kurmuştu. Dışarıdaki şehrin gürültüsü, ağır ahşap kapının ardında kalır; Burcu için hayat, mürekkep kokusuyla demlenen sakin saatlerden ibaret akardı. Kalbini uzun zaman önce aşka da kırgınlıklara da kapatmış, yalnızlığını bir kale gibi korumayı öğrenmişti.

O ekim sabahı, kapının üzerindeki piriç çan ince bir sesle çınladı. İçeri giren adam, yağmurun ıslattığı trençkotunun yakasını düzeltirken gözleri doğrudan felsefe ve edebiyat raflarına yöneldi. Birkaç adımda Burcu'nun düzenlemekte olduğu rafın yanında durdu. Elinde tuttuğu eski bir Türkçe basım nadir kitabın kapağını okşarken, Burcu'ya dönüp hafifçe gülümsedi. Adının Sinan olduğunu ve sahaflar festivali için şehir dışından geldiğini söylediğinde, sesindeki o sakin ve içten ton Burcu'nun zihnindeki bütün savunma mekanizmalarını tek bir anda yavaşlattı.

O gün başlayan sohbet, dükkânın tavan arasında kaynayan çayın buğusuna karışarak saatlere yayıldı. Sinan, kitapların sadece hikâyeler taşımadığını; insanların birbirine söyleyemediği en derin duyguları saklayan birer sığınak olduğunu anlatıyordu. Burcu ise ilk kez bir yabancıya, yıllardır yazdığı ama kimseye okutmaya cesaret edemediği taslaklarından, yarım kalan cümlelerinden ve içindeki o büyük sessizlikten bahsediyordu. Sinan onu dinlerken acele etmiyor, gözlerindeki derin ilgiyle sadece kelimelerini değil, o kelimelerin ardındaki sustuğu her şeyi anlamaya çalışıyordu.

Günler geçtikçe festival bitti ama Sinan'ın sahaf dükkânına uğrama saatleri hiç aksamadı. İkisi de aralarındaki bu çekimin adını koymaya çalışmıyordu; çünkü bazı hisler, kelimelerle tanımlandığında eksilirdi.

Birlikte çıktıkları akşam yürüyüşlerinde, ıslak kaldırımlarda adımları birbirine tam bir uyumla eşlik ediyor, uzun sessizlikler bile aralarında en zengin sohbetlere dönüşüyordu. Burcu, yüreğinin kenarında yıllardır taşıdığı o soğuk mesafenin, Sinan'ın bir tebessümüyle çözüldüğünü hissediyordu. Aşk, büyük patlamalarla veya fırtınalarla değil; bir akşamüstü çayının sıcaklığında, bir kitabın sayfasını birlikte çevirirken sessizce ve sarsılmaz bir güvenle sızmıştı hayatına.

Ayrılık günü gelip çattığında, Sinan elinde dikkatle mühürlenmiş küçük bir zarfla dükkâna geldi. Zarfı Burcu'ya uzatırken, "İnsan bazen doğru kelimeleri aramak için koca bir ömür harcar," dedi usulca. "Oysa ben aradığım o tek cümleyi bu dükkânda, senin gözlerinde buldum." Sinan gitmişti ama ardında bıraktığı his, bir veda veya eksiklik değil; zamansız bir başlangıcın habercisiydi. Burcu parmakları titreyerek zarfı açtı. İçinde, Sinan'ın el yazısıyla yazılmış tek bir cümle duruyordu: "Aşk, aynı dilde susabilmektir."

Burcu mektubu göğsüne bastırdı. Pencereden dışarıya, şehre çöken ilkbahar güneşine ve gökyüzüne baktı. İçindeki yalnızlık artık korunması gereken bir kale değil, aşka ve hayata açılan geniş bir pencereydi. Anladı ki gerçek aşk; insanın kendini kaybettiği karmaşık bir labirent değil, ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşırsın sonunda kendi ruhunu ve evini bulduğu o huzurlu limandı.

Ayrılığın ardından geçen aylar, Burcu için ne bir bekleyişin yüküydü ne de gidenin bıraktığı o bildik sızı. Sinan'ın mühürlü zarfta bıraktığı o tek cümle, sahaf dükkânının duvarlarına taze bir soluk gibi yayılmıştı. Artık sararmış sayfaların kokusu yalnızlığı değil, uzaklarda bir yerlerde aynı gökyüzüne bakıp aynı dilde susan bir ruhun varlığını fısıldıyordu. Burcu, dükkânın tavan arasındaki o küçük masaya her oturduğunda, karşı sandalyede Sinan'ın gölgesini görür gibi oluyor; çayından aldığı her yudumda sohbetlerinin sıcaklığını yeniden duyuyordu.

İlkbaharın sonlarına doğru dükkânın kapısındaki pirinç çan yine çınladı. Ancak bu kez gelen Sinan değildi; onun adresine gönderdiği küçük, ahşap bir sandıktı.

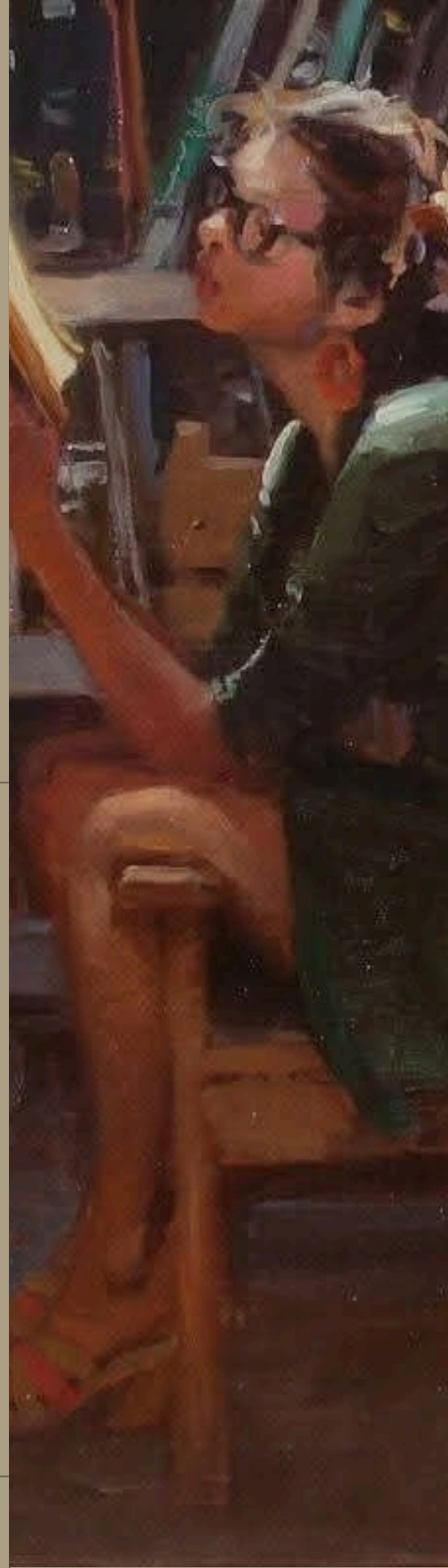

Postacının bıraktığı sandığın kapağını açtığında, Burcu'yu el yapımı, ince deri ciltli boş bir defter karşıladı. İlk sayfasında Sinan'ın o tanıdık, zarif el yazısıyla düşünülmüş tek bir not vardı: "Yarım kalan cümleler, tamamlanmayı bekleyen hikâyelerin ilk adıımıdır. Şimdi sıra sende." Burcu, yıllardır çekmecesine kilitlediği, kimseye okutamadığı o taslakları çıkardı. O akşam, ilk kez korkmadan, çekinmeden, kendi içindeki derin sessizliği o defterin beyaz sayfalarına dökmeye başladı.

Yaz mevsimi şehre indiğinde, Burcu'nun kelimeleri defterin sınırlarını aşmış, tamamlanmış bir dosyaya dönüşmüştü. İki insanın birbirinin dilini kelimeleriz anlama öyküsü, onun kaleminde can bulmuştu. Dosyanın son sayfasını kapattığı gün, telefonuna şehir dışından bir mesaj düştü. Sinan, memleketinde küçük bir sahaf ve edebiyat kulübü açmış, ilk sergisini hazırlıyordu. Mesajda ne uzun süreli ayrılığın sitemi vardı ne de büyük kavuşma vaatleri; sadece sade bir davet: "Aynı hizada duran rafların arasında, çay demlendi."

Burcu, o dosya ve küçük bir valizle yola çıktığında içinde ne endişe vardı ne de yabancılik hissi. Otobüs camından süzülen yeşil tepeleri izlerken, aşkın mesafe tanımayan o sarsılmaz güvenini iliklerine kadar hissediyordu. Sinan'ın yeni dükkânına adım attığında, pirinç çanın sesi yıllar öncesinin devamı gibi çınladı. Sinan, rafların arasında durmuş, ona bakıp aynı içtenlikle gülümsedi. Hiçbir şey konuşmadılar; ne geçen zamanı sordular ne de ayrı kalınan yolları. Burcu elindeki dosyayı ahşap masaya bıraktı, Sinan ise taze demlenmiş iki bardak çayı masaya koydu. Pencereden giren ikinci güneşi raflardaki kitapların üzerine vururken, ikisi de masanın iki yanında oturdu ve sessizce çaylarını yudumladılar. Biliyorlardı ki, kelimelerin bittiği yerde başlayan o derin huzur, ikisinin de sığındığı tek gerçek evdi.

Ayrılığın arkasında büyük fırtınalar veya kırgınlıklar yoktu; sadece Sinan'ın yıllardır hayalini kurduğu, dedesinden kalan sahaf dükkânını ayakta tutmak için memleketine dönme mecburiyeti vardı.

Şehir dışından katıldığı festival bitip de gitme vakti geldiğinde, ne Burcu'ya "benimle gel" diyerek onu yıllardır sığındığı dükkânından koparmak istemişti ne de kendi köklerine sırtını dönebilmişti. Aşkı bir zorunluluğa dönüştürmemek, o saf duyguyu mesafelerin ve hayatın sorumluluklarının altında ezmemek için sessizce geri çekilmeyi seçmişti. Zarfın içine bıraktığı o tek cümle de bir veda değil, doğru zamanın gelmesini bekleyen sabırlı bir sözdü.

Ancak Sinan'ın gönderdiği boş deftere kendi iç dünyasını aktaran Burcu, yazdıkça hayatının gerçek evinin sadece o eski sahaf dükkânı olmadığını, Sinan'ın olduğu her yerin kendisine bir sığınak olduğunu kavradı. İnsan kendi kalbini bir kere açtıysa, duvarların bir önemi kalmıyordu. Dosyasını noktalandığı gün, içindeki tüm tereddütleri bir kenara bırakarak Sinan'ın memleketteki dükkânına doğru yola çıktı. Ayrılık, ikisinin de kendi içindeki o son savunma duvarlarını yıkması ve birbirlerine çekinmeden adım atabilmesi için geçmeleri gereken bir köprüydü sadece.

Sinan'ın dükkânının kapısındaki pirinç çan çınladığında, rafların arkasından başını kaldıran Sinan'ın gözlerinde şaşkınlık yerini tarifsiz bir sevince bıraktı. Burcu, elindeki dosyayı ve valizini kenara bırakıp doğrudan Sinan'a yürüdü. Yılların getirdiği yalnızlık, mesafelerin getirdiği özlem ve kelimelerin yetersiz kaldığı her şey o an tek bir sarılmada eriyip gitti. Sinan onu kollarına aldığı anda, ikisi de aradıkları o eksik parçanın sonunda yerine oturduğunu hissetti.

O akşamüstü, dükkânın bahçesindeki ıhlamur ağacının altında demlenen çaylarını yudumlarken artık ne gidecek bir yerleri vardı ne de arkalarında bırakacakları bir geçmiş. İki sahaf, iki ayrı şehirden getirdikleri kitapları ve hayatları aynı raflarda buluşturmıştı. Güneş yavaşça batıp gökyüzünü erguvan rengine boyarken, Sinan Burcu'nun elini tuttu ve gülümsedi. Burcu başını onun omzuna koydu. Artık aynı dilde susmanın ötesine geçmişler, aynı cümlede yaşamaya başlamışlardı; ve o cümlelerin sonuna hiçbir zaman nokta konmayacaktı.

ÖZLEM

Günler geçiyor, şehirler değişiyor, yüzler birbirine karışıyor; ama insan akşam olduğunda yine kendi sessizliğine dönüyor. İnsan o zaman anlıyor, bazı boşlukların kalabalıkla kapanmadığını...

Ben kendimi bildim bileli içimde yarım kalmış bir şey taşıyorum. Nereye gitsem benimle geliyor. Bir şarkıda, bir kokuda, akşamın sessizliğinde ansızın karşıma çıkıyor. Bazen neyi özlediğimi bile bilmeden özlediğimi fark ediyorum. Çünkü bazı duyguların adı konulamıyor. Anlatsan eksik kalıyor, sustuğunda daha da büyüyor. Susmak...

Artık büyük mutlulukların peşinde değilim. Yaş aldıkça daha iyi anlıyorum. Şimdilerde bir akşamın huzurlu geçmesi yeter bana. Yanımda sevdiğim insan olsun, dışarıda dünya kendi telaşına devam etsin; biz hiçbir yere yetişmek zorunda kalmayalım. Konuşmak zorunda olmadan aynı sessizliği paylaşabilelim. Çünkü insan, yanında kendisi gibi susabildiği birini bulduğunda dünyanın gürültüsü biraz olsun uzaklaşıyor. Susmak... sevdiğinle anlam buluyor.

Özlediğim herhangi bir şeyi düşündüğümde aklıma yalnızca o şey gelmiyor. Önce bir his geliyor. Tanıdık, sıcak ve yıllardır içimde bir yerlerde saklı kalmış bir his. Ve birden, kapalı bir odanın penceresi açılmış gibi oluyor içimde. Bahar kokusu sarıyor her tarafı. Yıllar değişse de, hayat başka yönler savursa da özlem hissinin içimizde bıraktıkları yer aynı kalıyor.

-Ben o yeri kapatmaya çalışmadım-

Çünkü artık biliyorum; bazı özelemler insanı eksiltmek yerine, hâlâ sevebildiğini hatırlatıyor. Beklemek yalnızca birini beklemek değil. Hiçbir şey olmuyorken bile içinde küçücük bir ihtimali yaşatabilmek. Günler geçerken, mevsimler değişirken, hayat herkes için devam ederken bir hikâyenin içinde hâlâ tamamlanmamış bir sayfanın bulunması... ve umut ile beklemek, bir insanı değil bir durumu, bir olması gereken şeyi beklemek...

Yine de umudumu kaybetmiyorum.

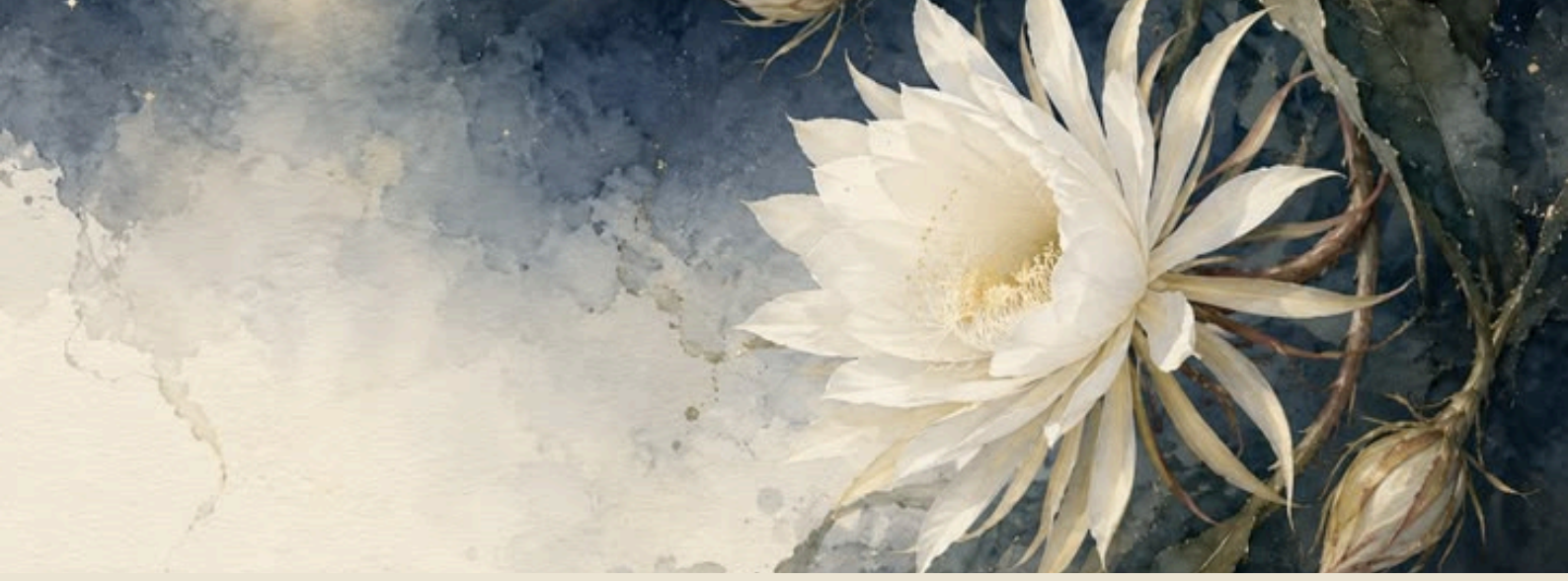
O özlem denen hissi zaman zaman kapısını açıyorum, zaman zaman uzaklaşıyorum. Ama ne zaman her şey sustuğunda, orada hâlâ küçük bir ışık görüyorum.

Belki hayatın bize ayırdığı en güzel an henüz gelmemiştir.

Ben buna inanarak yürüyorum. Çünkü insanın elinde her şeyini kaybetse bile bir umut kalabiliyor. Ve bazen, koskoca bir ömrü ayakta tutmaya küçücük bir umut yetiyor.

-Erdal Burak

Gecenin Çiçeği: Gece Kraliçesi

“Seni yalnızca çiçek açtığın zamanlarda değil, dikenlerinin ardına saklandığın zamanlarda da seveceğim.”

Bazı çiçekler güneşi bekler, bazıları yağmuru... **Gece Kraliçesi** ise karanlığı bekler.

Bilimsel adı **Epiphyllum Oxypetalum** olan bu zarif çiçek, kaktüsgiller ailesinin bir üyesidir. Gece Kraliçesi, alışılmış kaktüslerin aksine dikenleriyle değil, uzun ve narin gövdeleriyle dikkat çeker. Fakat onu asıl özel kılan çiçek açma vaktidir. Büyük, beyaz ve hoş kokulu çiçekleri gecenin ilerleyen saatlerinde açar; sabah olduğunda ise yavaşça kapanır.

Sanki doğa ona, güzelliğin her zaman göz önünde yaşanması gerekmediğini öğretmiştir.

Gece Kraliçesi belki de bize bu yüzden *güzelliğin uzun sürmesiyle değil, bıraktığı iz ile ölçüldüğünü hatırlatır*. Kimi güzellikler yıllarca gözümüzün önünde durur da bize hiçbir şey hissettirmez, kimi güzellikler ise yalnızca bir gece sürer ve hafızamızda yaşamaya devam eder.

Onu görmek için doğru zamanda orada olmak gerekir.

Tıpkı bazı insanlarla karşılaşmak gibi...

Hayatımıza giren herkes bizi çiçeklendirmez. Bazıları yalnızca yanımızdan geçer, bazılarıysa içimizde yeni bahçeler açar. Bazen tek bir insan, yıllardır üzerimize kapattığımız o kapıyı aralayabilir. Onun yanında kendimizi değiştirmeden, olduğumuz hâlimizle güzel hissederiz.

Çünkü sevgi; birini değiştirmekten çok, kişinin o güvenli geceyi bulabilmesidir.

Gece Kraliçesi'nin kaktüs ailesinden olması da bu hikâyeye başka bir anlam katar. Kaktüsler dayanıklıdır; susuzluğa ve zorlu koşullara rağmen yaşamaya devam ederler. Dışarıdan sert ve mesafeli görünen bu bitkiler, zamanı geldiğinde böylesine narin bir çiçek açabilir.

Belki insanlar da biraz böyledir.

Kendimizi korumak için dikenler büyütürüz. Kimse bizi incitmesin diye sertleşir, bazı yanlarımızı herkesten saklarız. *Sonra biri gelir; dikenlerimizi koparmaya çalışmadan, bizi değiştirmeden, yalnızca sabırla yanımızda durur. Ve bir gün, farkına bile varmadan, onun yanında çiçek açtığımızı görürüz.*

İşte Gece Kraliçesi'nin en güzel hikâyesi de budur:

Her çiçek güneşte açmaz. Bazı güzelliklerin ortaya çıkması için karanlığa, sabıra ve onları gerçekten görececek birine ihtiyaç vardır.

Aslıhan Ülkü TOPAY

HÂLÂ SEVİYOR MUSUN?

- HAİKU

Sevmekse suçum
Sevdim seni, çok sevdim
Anlıyor musun?

Gökyüzü kara
Ay, yıldızlar nerede?
Görüyor musun?

Yağmur yağıyor
Islık çalıyor rüzgâr
Duyuyor musun?

Sallandığımız
Akçağaç kurumuş
Biliyor musun?

Yaşım ellide
Saçlarımda ak, hâlâ
Seviyor musun?

Dr. Osman AKÇAY

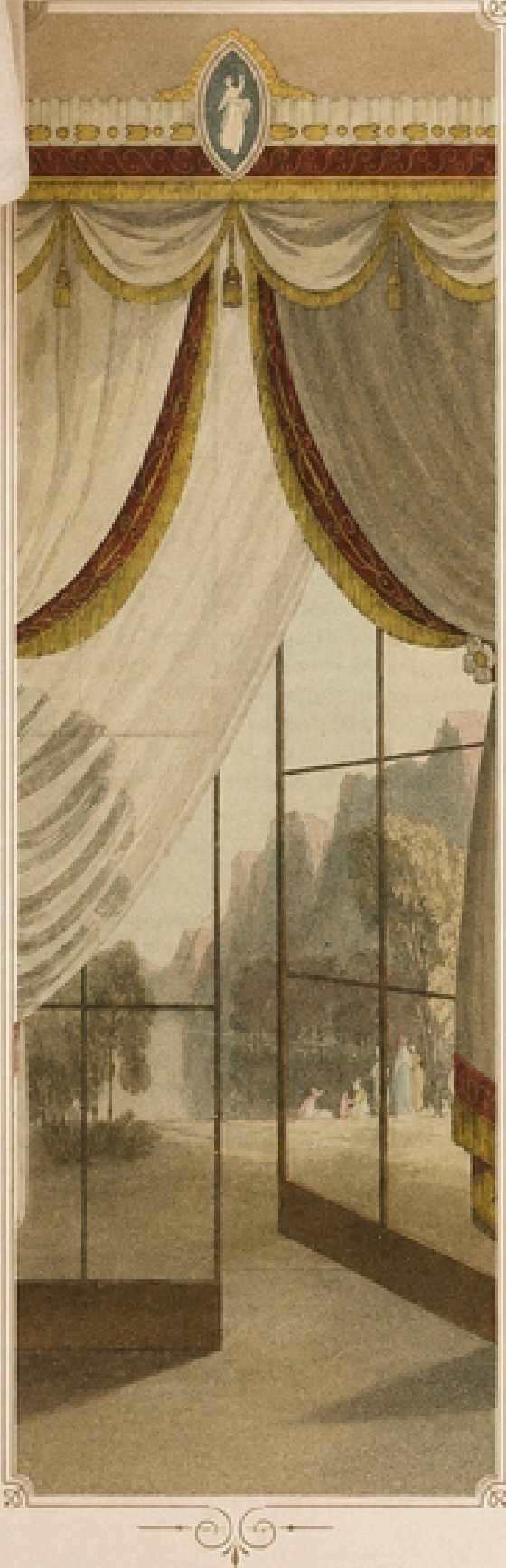
KORNİŞ. PERDE, ÖMÜR

Oturduğum yerden gözlerim kornişe takılıyor. Evet kornişe... kimsenin dikkat etmediği. Rayında tıkır tıkır ilerleyen o plastik halkaların ritmi, aslında çoğumuzun fark etmeden yaşadığı o monoton ömrün sesidir. Bir kumaş parçasını taşıyıcı gibi görünür o kornişler; oysa bir insanın gizlediği yaraları dışarıya kapatmak istediği dünyasıdır.

En uçtaki halkanın düşmesini engellemek için araya sıkıştırılan o sararmış gazete parçası veya plastik parçası insanoğlunun ölümsüzlüğe inanmasıdır adeta. Bir parça kağıdın koca bir düzeni sonsuza dek ayakta tutacağına inanmak kadar safça, bir o kadar da çaresizce sarılırız bu hayata. "Hiç çıkmaz, hep asılı kalır" sanırız; oysa zaman, o kornişin plastiğini de, gazeteyi de bizim dizlerimizin dermanını da zamanla usulca çürütmektedir.

Şimdi sıra perdeye geldi... Pencerenin önüne gerilen o örtünün varoluş sebebi, sadece mahremiyeti korumaktan ya da ışığı kesmekten ibaret değildir. Bilindiği üzere eşya, kendi içinde hizmet eder insana. Tül örtülür, kalın perde çekilir; eşya görevini bir an bile aksatmadan, şikâyet etmeden yerine getirir. Peki ya insanın hikmeti?

Yaradılışın en şerefli hali, kâinatın gözbebeği olarak sahneye çıkan insan, kendi cinsine bir perdenin kumaş kadar bile merhametini göstermediğinde başlar esas olay.

Cansız bir kumaş parçası bir evin mahremine faydası olurken, canlı bir insanın diğer bir insanın yarasına merhem olmaması, kâinattaki o hassas dengeyi altüst eder.

Bizler ne çok dualar ettik o perdelerin arkasında... Evimizin herhangi bir odasında ellerimiz kaç kez kalktı yukarıya... Ama aminlerin döküldüğü dudaklar ile o duaları besleyen kalpler arasındaki mesafe hiç bu kadar açılmamıştı.

Ömrün belki binde birine bile denk gelmeyen, dilin ucundan öteye geçmeyen, riski alınmamış, bedeli ödenmemiş temennileri “dua” sandık. Eşyanın bile amacına sadık kaldığı bir zamanda, samimiyetsiz kelimelerle yukarıyı zorlayabileceğimize inandık. Oysa insan insana el vermedikçe, gözden dökülen yaşlar da bir süre sonra amacını yitiriyor.

Ve günün sonunda, heyecanla aldığımız o yeni perdenin yeni evin camlarına kısa gelmesi gibi; kurduğumuz süslü cümleler, yaptığımız edebiyatlar da hayatın o sert gerçeklerine yetmiyor. Cam açık kalıyor, rüzgâr içeri doluyor, soğuk iliklerimize işliyor.

Eşyanın varoluş gayesini tam olarak yerine getirdiği bu dünyada, insan kendi gayesinden kaçtıkça hep eksik, hep açıkta kalıyor.

Ve ben gözlerimi perdeden, kornişten kurtarıp ellerimi yukarıya hımd ve umut ile kaldırmaya gidiyorum.

Erdal BURAK

VUR BENİ!..

Nasıl âşğınım bilemiyorsan,
Dağlara, taşlara hadi sor benil..
Nasıl sâdığınım bilemiyorsan,
Yiyip bitirecek bil ki ar benil..

Bu gönlüm sayende inleyen bir ney,
Ruhumsa elinde tuttuğun bir mey,
Demezse aşkımı gördüğün her şey,
Eritir durmadan yağan kar benil..

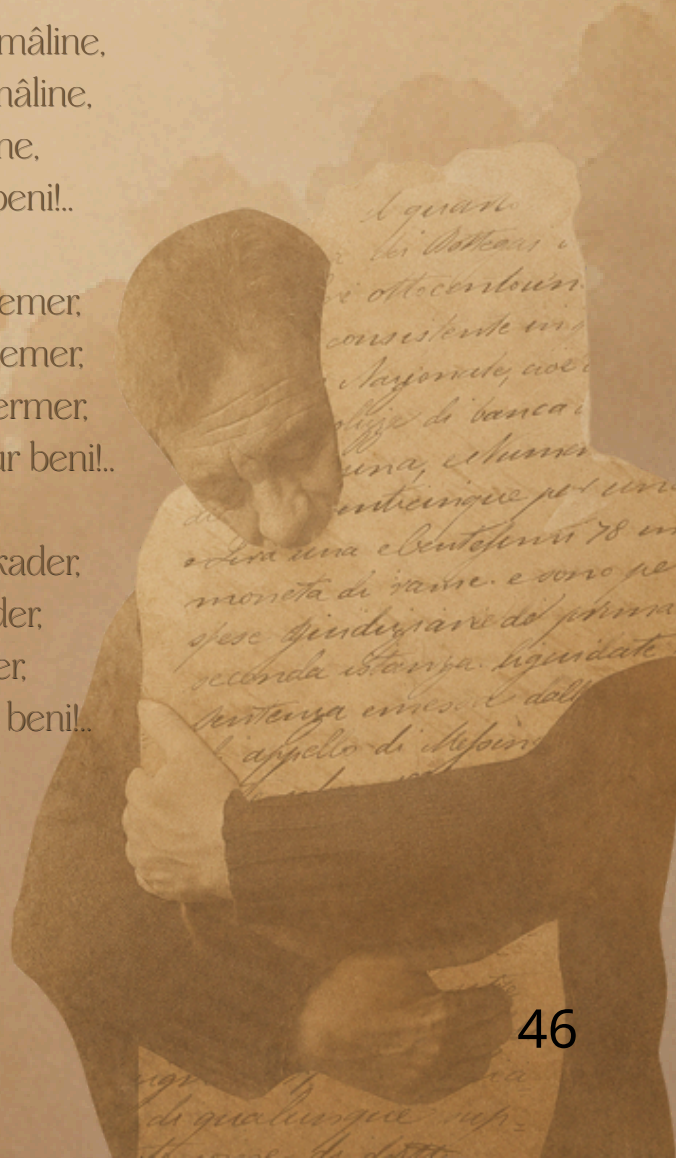
Zemheride ayazlasa ereğim,
Ağyâr gülüşünde yansa yüreğim,
Çökse de başıma sevgi direğim,
Aslâ yıldırılmaz hiçbir zor benil..

Doyamadım senin mah cemâline,
Elbette söz etmem has kemâline,
Almazsan garibi hoş emeline,
Diyârdan diyâra dâim sür benil..

Kapında köleyim belinde kemer,
Aşkın hamalıyım sırtında semer,
Dikilir kabrime süslü bir mermer,
İşte sînem! Sevmiyorsan vur benil..

Sükûtî'yi hiç güldürmez ki kader,
Kalbimin refiki hüznle keder,
Yâr için eyledim delice sefer,
Mezarımda yapayalnız kor benil..

Hızır İrfan Önder
Sükûtî

GÖNÜL MÜHRÜ

Sükûnun içimde bir ney taksimi
Gönül aynasından sildim aksimi
Dünyadan kazıdım bütün ismimi
Aşkın deryasına daldım bu gece

Güneş kıskanır da doğmazsa doğmaz
Senden gayrı yağmur yere de yağmaz
Hasretin çığ gibi içime sığmaz
Kendi ateşimde kaldım bu gece

Zaman durur elbet varken yanımda
Hayat bulur her an damarlarımda
Mühürlendin kalbe son kararımda
Seni murat edip aldım bu gece

Gönlümün mühürlü gizli kapısı
Ruhumun değişmez ezel yapısı
Gözümde kalmadı dünya tapusu
Menzili kapına saldım bu gece

Kefenim biçildi sabır tığından
Geçmişim sıyrıldı dünya bağından
Haber gelmez artık gönül dağından
Benliği tamamen sildim bu gece

Şafaklar sökerken bitmez bu sızı
Alnıma yazılmış ayrılık yazı
Susunca gönlümün o dertli sazi
Sonsuz bir boşlukla doldum bu gece

Seğmenoğlu der ki bitsin bu çile
Sırrımı düşürmem hiç dilden dile
Canımı adadım gonca bir güle
Umman-ı rahmete güldüm bu gece

DR. OSMAN AKÇAY

EYLÜL AYINDA BURÇLAR

Eylül, yazın sıcaklığının yavaşça yerini sonbaharın dinginliğine bıraktığı, değişimin kendini en güzel hâliyle hissettirdiği bir aydır. Doğa yavaş yavaş renk değiştirirken hayatımızda da yeni bir düzen kurma isteği belirir. Okulların, yeni planların ve taze başlangıçların ayı olan Eylül; geride bıraktıklarımızı değerlendirmek ve önümüzde uzanan yola daha bilinçli adımlarla ilerlemek için bize fırsat sunar.

Bu ay gökyüzü, düzen ile dengeyi aynı noktada buluşturuyor. Bir yandan hayatımızdaki eksikleri tamamlamaya ve hedeflerimize odaklanmaya çalışırken, diğer yandan kendimize ve sevdiklerimize zaman ayırmanın önemini hatırlıyoruz. Eylül; geçmişten ders çıkarıp geleceğe daha sağlam bakmanın, küçük değişimlerle büyük dönüşümlerin kapısını aralamanın ayı olacak.

BAŞAK BURCU (23 Ağustos – 22 Eylül)

Gökyüzü Teması:

Eylül, sizin için yenilenme ve kendinizi yeniden keşfetme zamanı. Güneşin burcunuzdaki etkisiyle enerjiniz yükselirken hayatınızda düzenlemek istediğiniz konular daha görünür hâle gelebilir. Kendiniz için yeni kararlar almak adına oldukça güçlü bir dönemdesiniz.

Kişilik:

Analitik düşünce yapınız ve detayları fark etme yeteneğiniz bu ay daha da belirginleşiyor. Ne istediğinizi sorgularken kendinizi geliştirmeye yönelik güçlü bir motivasyon hissedebilirsiniz. Ancak her şeyi kusursuz hâle getirmeye çalışmak yerine bazen akışa güvenmeyi de deneyebilirsiniz.

Akademik Hayat:

Eylül sizin için oldukça verimli bir akademik dönem başlatabilir. Yeni eğitim hedefleri belirlemek, çalışma düzeni oluşturmak ve eksiklerinizi tamamlamak için ideal bir süreçtesiniz. Düzenli ve istikrarlı çalışmalarınızın karşılığını kısa sürede görmemiz mümkün.

Aile Hayatı:

Ailenizle iletişiminizin güçleneceği bir dönemdesiniz. Yoğunluğunuz arasında sevdiklerinize vakit ayırmayı ihmal etmemeniz önemli. Açıkça konuşulan küçük meseleler, aile içinde uzun süredir hissedilen bazı gerginliklerin ortadan kalkmasına yardımcı olabilir.

Aşk Hayatı:

Aşk hayatınızda güven ve samimiyet ön plana çıkıyor. Bekâr Başaklar, kendilerini rahat hissettikleri biriyle beklenmedik bi yakınlaşma yaşayabilir. İlişkisi olanlar içinse duyguları daha açık ifade etmek ilişkinin bağını güçlendirebilir. Bu ay kalbiniz fazla sorgulamadan dinlemeyi deneyin.

TERAZİ BURCU (23 Eylül - 22 Ekim)

Gökyüzü Teması::

Eylül ayının ikinci yarısıyla birlikte hayatınızda denge arayışı ön plana çıkıyor. Gökyüzü sizi hem kendinizi hem de çevrenizle kurduğunuz ilişkileri yeniden değerlendirmeye yönlendirebilir. Yeni kararlar almak ve hayatınızda size iyi gelmeyen şeyleri geride bırakmak için uygun bir dönemdesiniz.

Kişilik:

Uyumlu ve sosyal yapınız bu ay çevreniz tarafından daha fazla fark edilebilir. İnsanlarla kurduğunuz iletişim sayesinde yeni fırsatlarla karşılaşabilirsiniz. Ancak herkesi memnun etmeye çalışmak yerine kendi isteklerinize de kulak vermeniz gerekiyor.

Akademik Hayat:

Dikkatinizi doğru noktaya yönelttiğinizde başarılı sonuçlar elde edebilirsiniz. Özellikle grup çalışmaları, sunumlar ve iletişim gerektiren alanlarda kendinizi göstermeniz mümkün. Kararsızlık yaşadığınız anlarda hedeflerinizi yeniden hatırlamak size yardımcı olacak.

Aile Hayatı:

Aile içinde huzuru korumak sizin için önemli olacak. Geçmişten kalan bazı konular yeniden gündeme gelebilir ancak sakin ve anlayışlı yaklaşımınız sayesinde sorunları büyümeden çözebilirsiniz. Birlikte geçirilen keyifli zamanlar aile bağlarınızı güçlendirecek.

Aşk Hayatı:

Romantik açıdan hareketli bir dönem sizi bekliyor. Bekâr Teraziler için sosyal çevre aracılığıyla gelişen yeni bir yakınlaşma söz konusu olabilir. İlişkisi olanlar ise partnerleriyle daha fazla vakit geçirmek ve ilişkilerine yeniden heyecan katmak isteyebilir. Duygularınızı saklamak yerine açıkça ifade etmeniz aşk hayatınızda güzel kapılar açabilir.

Aslıhan Ülkü Topay

Hangi Sitcom Çiftisiniz?

1. Birlikte geçirdiğiniz sıradan bir akşam nasıl geçer?

- A) Saatlerce konuşuruz; önce eski güzel günleri hatırlayıp romantikleşir, sonra kimin neyi yanlış yaptığına dair bir tartışmanın içinde buluruz kendimizi.
- B) Evde bir şeyler atıştırıp birbirimize sarılır, saçma sapan şeylere güler ve günün sonunda “İyi ki sen varsın.” deriz.
- C) Birlikte dışarı çıkar, güzel giyinir, iyi yemek yer ve gecenin sonunda hangimizin daha çekici görüldüğü konusunda tatlı bir rekabete gireriz.
- D) Güzel bir yemek yer, günün nasıl geçtiğini konuşur ve birbirimizden farklı olduğumuzu bilerek sakın bir akşamın tadını çıkarırız.
- E) Birlikte bir oyun, iddia ya da saçma bir yarış başlatırız; birbirimize takılır, güler ve sıradan bir akşamı bile sadece ikimizin anlayacağı küçük bir maceraya çeviririz.

2. İlişkinizde tartışma çıktığında ilk tepkiniz ne olur?

- A) İkimiz de haklı olduğumuzu düşünürüz; konu kapanmış gibi görünse bile eski defterler yeniden açılabilir.
- B) Önce birbirimizi dinler, sonra sarılıp “Biz bunu da atlatırız.” diyerek ortak bir yol bulmaya çalışırız.
- C) Önce birkaç laf sokar, biraz gurur yapar ve kimin haklı olduğundan çok kimin daha havalı görüldüğünü kanıtlamaya çalışırız.
- D) Önce sakinleşir, sonra aramızdaki farklılıkları konuşarak ikimizin de anlayabileceği bir çözüm bulmaya çalışırız.
- E) Biri olayı ciddiye alırken diğeri ortamı şakaya vurabilir; biraz didişsek bile birbirimizin gerçekten ne demek istediğini bilir ve sonunda yine aynı takım olduğumuzu hatırlarız.

3. Partneriniz size bir sürpriz hazırlasa en çok hangisi hoşunuza gider?

- A) Uzun zamandır unuttuğumuzu sandığımız bir anımızı hatırlatan, biraz fazla romantik ve duygusal bir şey.
- B) Sanki aklımı okuyup da bulmuşçasına, “Bunu senin için aldım çünkü seni gerçekten tanıyorum.” dedirten bir hediye.
- C) Özenle hazırlanmış, biraz gösterişli ve kesinlikle beni özel hissettirecek; mümkünse partnerimin ne kadar iyi zevk sahibi olduğunu da gösterecek bir şey.
- D) Günlük hayatımda gerçekten işime yarayacak, beni düşündüğünü ve ihtiyaçlarımı fark ettiğini gösteren anlamlı bir şey.
- E) İçinde küçük bir görev, yarışma, oyun ya da sadece ikimizin anlayacağı saçma bir detay olan; hediyeyle çok birlikte yaşayacağımız anı eğlenceli hâle getiren bir sürpriz.

4. İlişkinizi tek kelimeyle tanımlamanız gerekse nasıl ifade edersiniz?

- A) Çalkantılı
- B) Sonsuz
- C) Gösterişli
- D) Uyumlu
- E) Maceralı

5. Partnerinizin moralinin bozuk olduğunu fark ettiniz. Ne yaparsınız?

- A) Yanına oturup nedenini anlamaya çalışırım; ama “Benim yüzümden mi?” diye düşünmeden de duramam.
- B) Sarılır, yanında olduğumu hissettiririm; ne olursa olsun bunu birlikte aşacağımızı bilmesini isterim.
- C) Önce onu güldürür, sonra güzel bir yemek ya da küçük bir jestle kendisini dünyanın en özel insanı gibi hissettirmeye çalışırım.
- D) Önce neye ihtiyacı olduğunu sorar, sonra onu gerçekten rahatlatacak ve hayatını kolaylaştıracak şekilde yanında olmaya çalışırım.
- E) Onu neşelendirmek için eğlenceli bir plan yaparım; gerekirse saçma bir oyun uydurur, onu güldürmek için kendimi de rezil ederim ve yüzünü güldürene kadar peşini bırakmam.

6. Birlikte seyahate çıktınız. Tatiliniz nasıl olur?

- A) Romantik başlayan tatil, yanlış anlaşılmalara, kıskançlık krizleri ve “Sen zaten hep böylesin!” tartışmalarıyla biraz kaosa dönüşebilir.
- B) El ele gezdiğimiz, bol bol fotoğraf çektiğimiz ve yıllar sonra bile “Hatırlıyor musun?” diye anlatacağımız bir tatil olur.
- C) En güzel restoranlar, en havalı mekânlar ve en iyi kombinlerle dolu; biraz romantizm, biraz flört ve bolca eğlence içeren bir tatil olur.
- D) Rahat bir otel, güzel yemekler ve ikimizin de kendi tarzında keyif alabileceği sakin bir tatil tercih ederiz.
- E) Birimizin dakikası dakikasına planladığı, diğerimizin planı bozup maceraya çevirdiği bir tatil olur; sonunda kaybolsak bile bunu yıllarca anlatacağımız ortak bir anıya dönüştürürüz.

7. Partnerinizin geçmişte yaptığı bir hata hakkında ne düşünüyorsunuz?

- A)** Affetmiş olsam bile bazen aklıma gelir; özellikle bir tartışmada “Ama sen daha önce de...” diyerek yeniden gündeme getirebilirim.
- B)** Hatasını kabul edip gerçekten pişmansa, sevgimizin tek bir hatadan daha büyük olduğuna inanırım.
- C)** Bir süre bununla dalga geçerim, hatta uygun bir anda laf arasında hatırlatırım ama sonunda yine onun yanında olurum.
- D)** Geçmişte olanı tamamen yok saymam ama yıllar önceki hataların bugünkü ilişkimizi belirlemesine de izin vermem.
- E)** Hatasını unutmaya çalışırım ama uygun bir anda şaka malzemesi yapmaktan da geri durmam; çünkü birbirimizin açıklarını bilmek ve bunlarla tatlı tatlı uğraşmak bizim sevgi dilimizin bir parçasıdır.

8. İlişkinizde romantizm sizin için...

- A)** Ne kadar kavga edersek edelim, aramızdaki o çekimin ve “biz birbirimize aitiz” hissinin kaybolmamasıdır.
- B)** Sabah uykulu gözlerle birbirimize sarılmaktan, yıllar sonra bile el ele yürümekten ve birbirimizin en güvenli yeri olmaktan geçer.
- C)** Birbirimize hâlâ ilk günkü gibi çekici olduğumuzu hissettirmek, flört etmek ve arada birbirimizi şımartmak demek.
- D)** Yıllar geçse bile birbirini seçmek, farklılıklarına rağmen yanında durmak ve hayatı birlikte paylaşmak demek.
- E)** Birbirimizin en yakın arkadaşı olup birlikte saçmalayabilmek, en ciddi anda bile birbirimizi güldürebilmek ve bütün o küçük şakaların altında “Ben senin yanındayım.” diyebilmek demektir.

9. Partneriniz arkadaşlarıyla plan yaptı ve sizi çağırmadı.

- A)** “Neden çağırmadın?” diye sormakla kalmam; kiminle olduğunu, neden beni istemediğini ve bunun ne anlama geldiğini düşünmeye başlayabilirim.
- B)** Kendi planımı yaparım ama döndüğünde ona sarılıp gününün nasıl geçtiğini gerçekten merak ederim.
- C)** Biraz bozulurum, hatta hafifçe trip atarım; sonra da “Bensiz ne kadar eğlenebildin bakalım?” diye takılırım.
- D)** Kendi arkadaşlarıyla vakit geçirmek istemesini doğal karşılarım, benim de kendi hayatımın olması gerektiğini düşünürüm.
- E)** “Sorun yok.” derim ama içten içe onunla kıyaslayabileceğim bir plan yapmaya başlarım; sonra da döndüğünde bütün detayları merak edip “Tamam, şimdi sıra bende.” diyerek kendi maceramızı planlarım.

10. Partnerinizle en çok hangi konuda tartışmanız muhtemel?

- A) Geçmişte yaşananlar, kıskançlık ve “Sen beni hiç anlamıyorsun!” tartışmaları.
- B) Ev işleri ve günlük sorumluluklar için tartışırız ama kavga etsek bile aynı gece barışmadan uyumak istemeyiz.
- C) Kimin fikirlerinin daha önemli, mantıklı ya da kimin daha haklı olduğu hakkında tartışırız çünkü ikimiz de kolay kolay geri adım atmamız.
- D) Hayata, aileye ve geleceğe bakışımızdaki farklılıklar yüzünden tartışırız özellikle de birbirimizin alışkanlıklarına uyum sağlamaya çalışırken.
- E) Birbirimizi geçmek, iddialar, oyunlar ve “Ben daha iyiyim.” tartışmaları; ama işin sonunda kazanan kim olursa olsun diğerinin başarısına gerçekten seviniriz çünkü birbirimizi rakipten çok takım arkadaşı olarak görürüz.

11. Partneriniz size “Seni seviyorum.” dediğinde içinizden geçen nedir?

- A) “Bunu bir daha söyle... Ama gerçekten öyle hissediyor musun?”
- B) “Ben de seni seviyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi bilmeni istiyorum.”
- C) “Biliyorum. Ama bunu söylemeni seviyorum; özellikle de bana bakarken söylemeni.”
- D) “Ben de seni seviyorum. Hayatın bizi ne kadar farklı yerlere götürdüğünü düşününce, seni bulduğum için gerçekten şanslıyım.”
- E) “Ben seni, senin beni sevdiğinden daha çok seviyorum.” Sonra bunu kanıtlamak için saçma bir iddia başlatır, birkaç dakika sonra da ikimizin de birbirini ne kadar sevdiğini bildiğimiz için gülmeye başlarız.

12. İlişkide kıskançlık konusunda hangisisiniz?

- A) Biraz değil, belki gereğinden fazla kıskanabilirim; sonra bunu inkâr edip daha da kötü bir hâle getirebilirim.
- B) Sevdiğim insanın beni seçtiğine güvenirim, kıskansam bile sevgimizin bundan daha büyük olduğunu bilirim.
- C) Kıskanırim ama bunu belli etmek yerine daha çekici, daha komik ve daha etkileyici olduğumu kanıtlamaya çalışırım.
- D) Kıskançlık olabilir ama birbirimize duyduğumuz güvenin önüne geçmemesi gerektiğini düşünürüm.
- E) Biraz kıskanabilirim ama bunu genellikle saçma bir rekabete dönüştürürüm; yine de partnerimin bana güvendiğini ve benim de ona güvendiğimi bilmek, bütün o küçük kıskançlıkların altında hep sağlam bir bağ olduğunu hissettirir.

13. Partneriniz sizin hiç sevmediğiniz bir şeyi çok seviyor.

- A) Önce “Bunu nasıl sevebilirsin?” diye söylenirim sonra onun bunu neden sevdiğini merak edip yine de beraber yaparım.
- B) O seviyor diye ben de severim demem ama onun mutlu olduğunu görmek hoşuma gider bazen sırf onun için eşlik ederim.
- C) Önce onun zevkine laf atarım, sonra da “Tamam, bunu seninle yapacağım ama sadece senin hatırın için.” diyerek katılırım.
- D) Onun bunu sevmesini kişisel bir mesele hâline getirmem bazen birlikte yapar, bazen de herkes kendi sevdiği şeyin peşinden gider.
- E) Önce onunla dalga geçerim, sonra meraktan ben de denerim; çünkü onun sevdiği şeyleri anlamaya çalışmak, sırf onunla birlikte yapabilmek için kendi konfor alanımdan çıkmak bile bizim için ayrı bir eğlenceye dönüşür.

14. Birlikte yaşlanma fikri sizde ne uyandırıyor?

- A) Bir gün gerçekten aynı tarafta olmayı başarıp bütün bu karmaşaya rağmen hâlâ birbirimizi seçebilme fikri.
- B) Hayatın bütün dönemlerini onunla geçirmek, ilk evden yaşlılık yıllarına kadar yanında olmak.
- C) Yaşlanmak sorun değil yeter ki yıllar sonra bile birbirimizi beğenmeye, flört etmeye ve birbirimize takılmaya devam edelim.
- D) Birlikte yaşlanmak, farklılıklarımıza rağmen yıllar boyunca birbirimizin hayatına eşlik etmek ve ailemizi birlikte büyütmek demek.
- E) Birlikte yaşlanmak güzel; umarım yıllar geçse de birbirimize takılmayı, saçma iddialara girmeyi, birbirimizi desteklemeyi ve en sıradan günü bile beraber eğlenceli hâle getirmeyi bırakmayız.

15. Partnerinizin ailesiyle tanışacaksınız.

- A) Her şeyi kafamda prova ederim çünkü partnerimin ailesinin beni sevip sevmediğini fazlasıyla önemserim.
- B) Biraz heyecanlanırım ama partnerimin yanımda olduğunu bilmek bütün gerginliğimi azaltır.
- C) En iyi kıyafetimi seçer, kendime güvenli görünmeye çalışır ve herkesin beni sevmesini sağlamak için elimden geleni yaparım.
- D) Saygılı olur, kendim gibi davranırım; partnerimin ailesine değer vermenin ilişkimize de değer vermek olduğunu düşünürüm.
- E) Fazla heyecanlanıp hazırladığım gereksiz derecede ayrıntılı planı uygulamaya çalışırım; partnerim de beni sakinleştirirken bir yandan benimle dalga geçer ve sonunda ikimiz birlikte bu stresi eğlenceli bir anıya çeviririz.

SONUÇLAR

A. → Ross & Rachel

Sizin ilişkiniz yoğun duygular, güçlü bir çekim ve kolay kolay kopamayan bir bağ üzerine kurulu. Birbirinizi çok seversiniz de gurur, kıskançlık ve geçmişte yaşananlar zaman zaman aranızda girebilir. Tartışmalarınız büyük olabilir ama barışmalarınız da en az onlar kadar tutkulu şekillenir. Ne kadar uzaklaşsanız da birbirinize dönmenin bir yolunu bulur, ilişkinizin karmaşası içinde bile birbirinizi seçmeye devam edersiniz.

C. → Schmidt & Cece

Sizin ilişkinizde çekim, mizah ve özgüven hiç eksik olmaz. Birbirinize takılmayı, flört etmeyi ve aranızdaki kıvılcımı canlı tutmayı seversiniz. Zaman zaman gururunuz ya da kimin daha haklı olduğu konusunda yaşadığınız rekabet işleri zorlaştırsa da birbirinizi özel hissettirmeyi bilirsiniz. Dışarıdan eğlenceli ve gösterişli görünen ilişkinizin altında güçlü bir bağlılık ve birbirini gerçekten önemseme hâli vardır.

B. → Lily & Marshall

Sizin ilişkinizin temelinde güven, sadakat ve koşulsuz destek var. Birbirinizin yalnızca sevgilisi değil, en yakın arkadaşı ve en güvenli alanısınız. Zor zamanlarda birbirinizi yargılamak yerine el ele vererek çözüm bulur, birlikte büyümeyi ve hayatın her dönemini paylaşmayı seçersiniz. Sizin aşkınız gösterişli olmaktan çok sıcak, samimi ve uzun ömürlü olmasıyla öne çıkar.

D. → Jay & Gloria

Sizin ilişkiniz farklılıkların bir engel değil, ilişkinizi zenginleştiren bir özellik olduğuna dayanır. Birbirinizin geçmişine, alışkanlıklarına ve hayata bakışına saygı duyar; ortak bir yaşam kurarken iki tarafın da ihtiyaçlarını gözetirsiniz. Sevginizi büyük sözlerden çok güven, sorumluluk ve zor zamanlarda birbirinizin yanında olarak gösterirsiniz. Aileniz, birlikte kurduğunuz düzen ve yıllar içinde güçlenen bağınız ilişkinizin en önemli parçalarıdır.

E. → Jake & Amy

Sizin ilişkinizde aşk ile arkadaşlık birbirinden ayrılmaz. Birbirinizi sadece sevgili olarak değil, en yakın dostunuz, takım arkadaşınız ve hayatın her türlü saçmalığında yanınızda olacak kişi olarak görürsünüz. Birlikte yarışır, birbirinize takılır, küçük şeyleri bile oyuna çevirir ve birbirinizi daha iyi olmaya teşvik edersiniz. En ciddi anlarda bile birbirinizi güldürmeyi başarır, zor zamanlarda ise şakayı bir kenara bırakıp gerçekten birbirinizin yanında durursunuz. Sizin için aşk, hayatı birlikte yaşamak kadar birbirinizin en sevdiği insan ve en güvenilir ortağı olabilmektir.

